

(1927 – 2019)

ABDÜLVAHİD TABAKÇI

Eskişehir Risale-i Nur hizmetleri deyince nur talebelerinin aklına gelen ilk isimlerden birisi belki de birincisi Abdülvahid Tabakçı'dır... 1949 senesinde ilk defa Bediüzzaman Hazretlerini Afyon Hapishanesinde gören ve 50'lili yılların ortalarından itibaren tam teşekküllü ve tam teçhizatlı olarak hanesi ve hane halkıyla beraber hizmet kervanına katılan bu ağabeyimiz, 1966'dan itibaren İstanbul Çamlıca'da ikamet etmektedir. Aziz Üstadımızın, "müteharrik-i bizzat", tarif ve şümülüne mâsadak olan Abdülvahid ağabey, ilerlemiş yaşına rağmen hala aktif hizmetlerin içindedir. Hizmet, sanki ete kemiğe bürünmüş, Abdülvahid olarak görünmüş... Yaşayan tarih Abdülvahid Tabakçı'nın hatıraları bir döneme projektör tutuyor. Günümüz gençlerinin anlamakta zorlanacağı hatta inanamayacağı hatıralarının, bir nefeste, bir çırpıda okunacağına inanıyorum...

Dedeleri tıpkı Zübeyir ağabeyin ataları gibi Kafkasya'dan hicret eden Abdülvahid ağabeyimiz, talebimiz üzerine, bizzat yazarak kendini şöyle tanıtmıştır:

"Ben Abdülvahid Tabakçı, 1927 yılında Eskişehir'in Çifteler İlçesine bağlı Belpınar köyünde doğdum. Kuzey Kafkasya'da yaşayan Türk halklarından Karaçay kökenli bir aileden geliyorum. Atalarımız diğer Kafkas halklarıyla birlikte Rus Çarlığı'nın zulmüne karşı Şeyh Şamil zamanında ve daha sonra hep mücadele içinde olmuşlar. Şartların iyice zorlaştığı bir zamanda her nasılsa devletlerarasında varılan bir anlaşma ile 1905 yılında verilen göç izni üzerine, Karaçaylılardan 950 hanelik bir kafilé üç Rus gemisi kiralayıp İstanbul'a gelmişler. O zaman padişah bulunan cennetmekân Sultan Abdülhamid Han özel bir ilgi göstererek bu muhacirleri Ankara, Afyon, Konya ve Eskişehir havalisine köyler kurarak yerleştirmiş. Benim ailemin de içinde bulunduğu kafilé birkaç yer dolaştıktan sonra Belpınar köyünü kurup yerleşmişler.

Pederim İdris Efendi Kafkasya'da Dağıstan medreselerinde okumuş bir hoca idi. Türkiye'ye geldikten sonra köyümüzde de hocalık yaptı. Bir gün camiden eve dönerken kendisini başındaki sarıkla gören bir tahsildarın ihbarı üzerine Eskişehir'de birkaç ay hapis yatmıştı. Beni çok üzmüş olan bu olay, çocukluğumun acı bir hatırasıdır.

Merhum babam beni hafız yapmak istiyordu; bu yüzden Eskişehir'de Reşadiye Camiinde hafızlık için kursa gönderdi. Hafızlığa çalışırken akciğer rahatsızlığı geçirdim. İstanbul'a tedaviye götürdüler, iyileşip köyüme döndüm ama maalesef hafızlık hayalim son buldu. Çünkü köyde çiftçilik yapıyorduk ve başka bir işe hiç vakit kalmıyordu.

Babam çok ısrar edip 18 yaşındayken beni adeta zorla evlendirdi ve 21 gün sonra da vefat etti. İsrarının sebebini o zaman anlamamıştım. Bir ara öleceğinden bahsettiğini hayal meyal hatırlıyorum. Demek ki mürüvvetimi görmeden ölmek istememişti. Kendisi köyün hocası, aynı zamanda caminin fahri imamıydı. O vefat edince ağabeyim Şuayb Tabakçı ile köyün imamlığını ve çocuk okutma işini birlikte yürütmeye başladık ve iki yıl kadar devam ettirdik.

Daha sonraları 1946-1948 arasında kendi atımla askere gittim. O zamanlar böyle bir uygulama vardı. Ankara'da yaptım askerliğimi; süvari sınıfında hizmet gördüm. Terhisimden sonra üstadı ilk defa olarak 1949 yılında Afyon hapishanesinde gördüm ama o zaman görüşememişim.

Bediüzzaman Hazretlerinin Eskişehir'e geldiklerinde kaldıkları Abdulvahid Tabakci'ya aid ev.

Bu evin fotoğrafı Tarihçe-i Hayat kitabında da vardır.

Bilahare ben 1957'de ailece Eskişehir'e yerleştim. Eskişehir'de çiftçilik, koyunculuk, otelcilikle meşgul oldum. Orada Odunpazarı semtinde üç katlı bir ev aldım. Bu evin üçüncü katını daha sonra Üstad Hazretleri şereflendirdi ve Eskişehir'e geldiğinde zaman zaman orada kaldı. Giriş katta bir polis oturuyor numarasıyla matbaada tab edilen risaleler orada kırma yapıp kitap haline getiriliyordu. Daha Üstad gelmeden başlamıştı bu işler. Ben üst katı teras katı olarak kullanmak için içerdeki bir merdiveni dışarı çıkardım. Bizim hanım rahmetlik birkaç defa rüyasında Üstad Hazretlerinin bize geldiklerini görmüş. Ondan sonra biz yukarı katı Üstad gelecek diye hazırlayıp kurduk. Daha evvel Üstad Eskişehir'e geldiğinde Yıldız Otelinde kalırdı. Bu ev uzun süre bir dersane hüviyetini devam ettirdi.

Bu sıralarda Köprübaşı-Sıcaksular denen semtte altında büyük kahvehanesi bulunan bir oteli işletmeye başladım. Üstad'ın duasıyla aldığım bu oteli ayrıca anlatacağım.

Sonraları 1966'da İstanbul'a göç ettik. Halen Üsküdar Çamlıca'da ikamet etmekteyim. Eskişehir ve İstanbul'da elli yıldır bu hizmetin içinde bulunmaya çalışıyorum. Cenab-ı Hakk'dan son ana kadar da devamını niyaz etmekteyim."

Abdulvahid Tabakci ağabeyimizi üç kere evinde ziyaret ettim ve uzun kamera çekimleri yaptım. Fakat o, hatıralarının neredeyse tamamını oğlu İsmail Hakkı Bey'in yardımıyla bizzat yazıp adresime göndermiştir. Kendisi öyle arzu etmiştir. Böylece çok daha sıhhatli ve dikkatli, belge niteliğinde bir metin ortaya çıkmıştır. Soyadının manasını da sorduğum Abdülvahid ağabey; atalarının tabakçılık işini yaptığını söyledi...

Bana sık sık şunları da söyledi: "Bu hatıraları almak için çok kimseler geldi, fakat onları darıltmak bahasına da olsa, veremedik... Nasip sanaymiş... Kısmen bazı hatıralarım yayınlandı, fakat onlarda eksik ve hatalar var..." Duygu yüklü ağabeyimizin göz pınarları neredeyse her zaman ıslak... Hafıza, zekâ ve hitabetinin tazeliğiyle; bazen de yerinde yaptığı lâtifelerle bizleri kâh güldüren, kâh ağlatan ağabeyimize uzun ve hayırlı ömürler niyaz ediyoruz... Şimdi hatıralarını kendi ifadelerinden okuyalım.

Abdülvahid Tabakci Anlatıyor:

Ömer Özcan kardeşimiz tarafından, ısrarla, bu fakirden üstadımızla ilgili hatıralarımın yazılması talep edildiğinde gönlüme -belki hatıralar kadar önemli saydığım- bazı düşüncelerimi gelecek nesillere aktarmak arzusu geldi. Bendeniz seksenini geçmiş bir insanım. Kimseden bir beklentim, korkum veya ümidim yoktur. Düşüncelerimi serbestçe söylüyor ve yazıyorum. Elbette bunlar kimseyi bağlamaz, hepsi benim hayatta edindiğim bilgi ve tecrübelerimin sonucudur. Hatıralara başlamadan önce müsaadenizle birkaç hususu arz etmek isterim.

BEDİÜZZAMAN, TASAVVUF KİTAPLARINDA BELİRTİLEN VELİ TARİFİNE SİĞDIRILABİLEN BİR VELİ DEĞİLDİR

Biraz dinî ve tasavvufî bilgisi olan herkesin kolayca anlayabileceği gibi Bediüzzaman, tasavvuf kitaplarında belirtilen veli tarifine sığdırılabilen bir veli değildir. Bu yüzden O zat, erbabının bildiği üzere, bilinen tanımların dışına taşmıştır. Gerçekten de Üstad 130 sene önce Osmanlı Coğrafyasında yaşamaya başlamış, ömrünün son kırk yılını Anadolu topraklarında geçirmiş ve sürekli gözetim altında bulunduğundan, hayatının her dönemi bilinen bir şahsiyettir. Ta çocukluğundan başlayarak daima çevresinin hayranlığını çekmiştir. Sonraki yaşamında da o kadar istikrarlı bir mükemmeliyet sergilemiştir ki, O'nun tanıyanların sayısına paralel olarak hayranlarının sayısı hep artmıştır ve bu artış günümüzde de devam etmektedir...

İnsanın aklına şu soru gelmiyor mu? Acaba dünya ölçeğinde düşünersek; makamı, rütbesi, zenginliği olmadığı halde vefatının üzerinden de elli sene geçmiş olmasına rağmen, hâlâ milyonlarca insan tarafından gerçekten ama gerçekten sevilen ve sayılan, tanıyanlarca hiçbir şekilde unutulamayan, kendisine istisnasız her gün sayısız dualar gönderilen ve hayırlar yapılan, yaşayışıyla düşmanları tarafından dahi takdir edilmeye devam edilen, başka kaç kişi hatırlıyoruz?.. Kaldı ki, elli yaşın altındaki insanlar onu hiç görmediler bile...

Her milletten, kültürden, inançtan, yaştan, meslekten insanın bu hayranlığının ortak bir sebebi olmalı. Bence bu sebep; O zatin, inanç ve yaşayışlarıyla Asr-ı Saadet'te en üstün biçimde örnek olmuş Ashâb-ı Kiram Efendilerimizin tabiri caizse, "20. Yüzyıl versiyonu" ya da "günümüzdeki izdüşümü" gibi olmasıdır. Yahut başka bir ifadeyle insanlara "demek ki gerçek Müslüman böyle bir şeymiş" dedirtebilmesidir. Fefhem.

O, BULUTLAR VE SİSİLERLE KAPLI YÜKSEK BİR DAĞIN ZİRVESİ GİBİDİR

Bediüzzaman'ı bilmek, tanımak ve anlamak, kimin için mümkün olabilir? Bilemiyorum... O; beni tanıyamadılar, bilemediler derken, belki sadece muhaliflerini kastetmiyordu. Kim bilir?.. Bu güne kadar onunla ilgili birçok kitap yazıldı, makaleler neşredildi, toplantılar tertip edildi. Yıllardır süren bu çalışmaların sonu gelmedi ve gelmeyecek. Çünkü O bulutlar ve sislerle kaplı yüksek bir dağın zirvesi gibidir. Bir şahikadır. Bulunduğumuz yerden zirveyi görmek belki mümkündür ama bu, sadece görmekten ibarettir. Belki de puslu, sisli, bulanık bir görüş. Tanımak ve anlamak için, ya zirvede olmak veya oraya çok yaklaşmak gerekir. Bence ikisi de muhal gibidir. O halde O'nun hakkında fikir beyan eden herkes; O'nu, kendi seviyesine göre anladığını anlattığını veya naklettiğini bilmek durumunda bulunduğunu hiç unutmamalıdır.

HATIRALARDA ÇELİŞKİ VARSA

Bu kitapta veya benzerlerindeki hatıralar arasında çelişki ortaya çıkarsa şöyle düşünülmelidir; ya o konunun, olayın veya sözün bizim bilmediğimiz başka bir açıklaması vardır veya hatıranın nakledilmesi hususunda bir yanlışlık yapılmıştır. Bence böyle durumlarda en iyisi, nakledilen veya anlatılan hususun Kur'an ve Sünnet'in ruhuna uygun olup olmamasını ölçü almaktır. O zaman her şey hallolur.

ANLATILAN KERAMETLERDE OLAYIN ARKA PLANINA ODAKLANILMALIDIR

Menâkıb kitaplarında veya böyle, üstadımız gibi büyük zatlarla ilgili hatıraları toplayan eserlerde, genellikle kerametler ön plandadır. Gerçekten de kerameti görülmeyen bir veli yok gibidir. Nedense insanlar kerameti veli olmanın ön şartı gibi görürler. Bilindiği üzere keramet, en kısa ve basit ifadesiyle peygamberlere has olan mu'cizenin velilerde olanına derler. Mu'cize peygamber için şarttır ama keramet veli olmak için şart değildir. Nice çok büyük velilerin pek az kerameti görülmüş iken, nice küçük veliler yüzlerce keramet göstermişlerdir. Meselâ Hz. Ebûbekir efendimiz insanlık tarihinde Hz. Âdem'den kıyamete kadar gelecek insanlar içinde peygamberlerden sonraki en üstün insan ve en büyük veli olmasına rağmen kerameti birkaç taneden ibarettir. Ayrıca keramet; veli açısından, Hakk'ın müşahedesinden halkın müşahedesine iniş olduğu için, velilerce hoş karşılanmayan ve istenmeyen bir durumdur. Allah, istemeden verirse veya bir maslahata mebni yapılırsa o ayırdır.

Bu kitapta da çoğu üstadımıza ait olmak üzere oldukça fazla sayıda keramet nakledilmiştir. Mümkünse okuyucu bunlara takılıp kalmak yerine, keramet içeren olayın arka planına ve onunla verilmek istenen mesajı odaklanmalıdır. Zaten Risale-i Nur tek başına üstadımızın en büyük kerametidir, başkasına ihtiyaç yoktur. Ama O istemeden, Cenâb-ı Hak kullarına merhametinden dolayı, onların doğru yola daha kolay girebilmeleri bakımından, üstada da birçok keramet vermiştir. Konuya bu açıdan yaklaşılmasının daha doğru olacağını düşünüyorum.

RİYA BELKİ DE UZAK DURULMASI EN ZOR MANEVİ HASTALIKTIR

Hepimizi ilgilendiren çok önemli bir konu vardır: Riya! Riya belki de uzak durulması en zor manevi hastalıktır ve maalesef çok yaygındır. Zira riyadan korunmak için, insanın sürekli olarak kendisine ait her türlü düşünce, konuşma ve davranışlarını kontrol altında tutması gerekir. Bunu da çok az kişi başarabilir.

Üstadla ilgili hatıraları anlatırken de riya bulaşma tehlikesi hep yanıımızdadır. Bu konuda hepimiz Allah'ın siyanetine muhtacız. Eğer her hangi birimizden böyle bir şey sadır oldu ise Cenab-ı Hak'tan affımızı niyaz ederiz. Allah cümlemize ihlâs nasip etsin. O halde hep birlikte "Allahümme ecirnâ minerriyâi, vessüm'ati, velucbi, vel fahr. Âmin. Bihürmeti Seyyidil Mürselîn" diyelim.

Bu Görüşler Işığında Şimdi Hatıralara Geçebiliriz:

Anlatacağım hatıralar inşallah istifadeye medar olur...

RİSALE-İ NUR'LA VE ÜSTADLA İLK TANIŞMAM

Ben Risale-i Nurları ilk defa merhum kayınpederim Şuayb Esen'de gördüm. Galiba Küçük Sözler'di... 1946'dan önceydi... Daha önce arz ettiğim gibi üstadı da ilk olarak 1949 yılında Afyon'da uzaktan görmüş ama görüşmemiştim. Daha sonra Emirdağ ilçesinde mükerreren gördüm. Ancak kendisiyle teke tek ve yüz yüze görüşüp konuşmam yanılmıyorsam 1955 yılında gerçekleşti. O zaman daha köyde yaşıyordum ve henüz Eskişehir'e göçmemiştim.

Üstad Emirdağ'dan Eskişehir'e gelerek birkaç gün Yıldız Otelinde kalıp dönmüştü. Otele geldiği gün kayınpederim ile ağabeyim Şuayb Tabakçı onu otelde ziyaret edip geldiler. Bana sen de gel demedikleri için çok üzuldüm ama bir şey söyleyemedim tabi. Ertesi gün ben de otele gittim ama kapıdaki sivil polisler binaya girmeme izin vermediler. O sırada yoldan geçmekte olan Eskişehir milletvekili Ertuğrul beyi gördüm. Kendisini tanıyordum. Durumu ona anlattım. O gelerek polislere sertçe konuşup engel olmamalarını söyleyince bana karışmadılar.

Abdulahid Tabakçı hatıralarını Ömer Özcan'a anlatırken

Ben de otele girdim. Üstadın odası beşinci kattaymış. Bazı kardeşler üstadın kaldığı odanın karşısındaki bir odada idiler. Onlara üstadı görmek için geldiğimi söyleyince –sonradan Zübeyir Abi olduğunu öğrendiğim kişi- "Üstad, beni görmeye gerek yok. Risale-i Nur okuyun" diyor diyerek görüşme isteğime olumsuz bir karşılık verdi. Bunun üzerine mecburen oradan ayrılmak üzereydim ki, içeriden Üstad kapıyı tıklattı. Bu, bir çağırma biçimi imiş. Hemen Zübeyir Abi, "gel diyor" dedi. Büyük bir sevinç ve heyecanla kapıya doğru yürüdüm o sırada başımda İtalyan Borsalino marka bir silindir şapka vardı. Telaştan çıkarmayı unutmuşum. Niye giymiştim hatırlamıyorum. Tam ben içeri girerken Zübeyir Abi şapkayı başımdan alıp bir tarafa attı ve beni huzurda hacaletten kurtardı.

Üstad'ın yanına girdim, elini öptüm ve yere diz çöküp oturdum. Kendisi karyolada oturuyordu. Odanın pencerelerinde perde yoktu. Perde yerine geçmek üzere camlara kâğıtlar yapıştırılmış durumdaydı. Bana hitaben "Şuayb'lar perde getireceklerdi gerek kalmadı. Selam söyle" dedi. Şuayb'lar dediği, isimleri aynı olan kayınpederim ve ağabeyim idi. Demek ki perde getireceklerdi...

Bu ziyaretimde benim Üstada arz edeceğim iki husus vardı: Biri babamla ilgili olarak gördüğüm zahiren pek hoş olmayan bir rüya idi. Onun tabirini öğrenmek istiyordum. Diğeri de sabah namazlarına kolay kalkabilmem için dua ve himmetini rica edecektim. O zamanlar bu konuda biraz sıkıntım vardı. Ne ilginçtir ki kendisine bu iki konuyu daha anlatmadan her ikisini de cevaplandırdı.

Rüya konusunda dedi ki: "Senin gördüğün rüyanın bir benzerini, Birinci Cihan Harbinde, Doğu Anadolu'da Rus işgal kuvvetlerine öncülük yapan ermeni çetecilerle savaşırken talebem Molla Habib'le, bacağım kırık vaziyette saklandığımız bir istihkâmda ben de görmüştüm" dedi. Ve rüyamın çok güzel olduğunu söyleyip ilave etti "Ne bahtiyar baban varmış!". Ben bu sözleri duyunca tabii çok sevindim.

Sabah namazına kalkma konusunun önemine dair de bazı nasihatler etti. "Namazını bırakma, bilhassa sabah namazını" dedi. Bu meyanda son olarak aynen şöyle demişti: "Sen de bilirsin ya, Mehmed Akif kardışımızın bir beyit'i var idi.

Âlemin neş'eli sabahında göz açandan gider bütün korku

Her seher feyz-i Hak olur taksim, rızka manidir o zaman uyku"

Dedi ve ilâve etti, "Annen ve hayat arkadaşın sabah oluyor deyince kalkarsın." Gerçekten daha sonra bu konuda sıkıntı yaşamadım.

Üstadın yanından büyük bir sevinçle ayrıldım. İçimden geçirdiğim soruları anlamış ve cevaplarını vermişti. Aradığımı bulmuş olmanın hazzı içindeydim. Hazretle ilk görüşmem bu şekilde olmuştur.

ESKİŞEHİR HİZMETLERİNDE İLKLER

Eskişehir'de kayınpederim Şuayip Esen, ağabeyim Şuayip Tabakçı ve benden önce Üstadla görüşüp hizmette olanlar vardı. Bunların başında Çarşı Camii civarında saatçilik yapan Edhem ustanın çocukları Şükrü ve kardeşi Muhiddin Yürüten geliyordu. Bu iki zat Risale-i Nura çok hizmet etmişlerdir. Allah kendilerinden razı olsun. Bir de sobacılık yapan Ali Osman isimli bir kardeşimiz vardı. Risaleler onun dükkânında soba borularının içine konur, borunun iki tarafı kapatılıp kitaplar gizlenmek suretiyle istenilen yere götürülürdü. Sonraları bu kardeşimiz Medine'de yaşamaya başladı ve orada vefat etti. Allah cümlesine rahmet eylesin.

Bunların dışında Eskişehir'de hizmette emeği olanlardan Yalaman Camii imamı Osman, havacı astsubaylar Ferrin Ağan, Kemal ve Muzaffer beyler ile Ömer Biçer, Erhan Arbatlı'yı hatırlıyorum.

EZİYET OLSUN DİYE ÜSTADI, MAHKÛMLARIN AYAKTA BEVLETTİKLERİ...

Malum olduğu üzere 1935 senesinde Üstad'ın Yeni Said döneminin ilk mahkeme safahatı Eskişehir'de cereyan etmiştir. Ben o zamanlarda hizmeti bilmiyordum. Ama Eskişehir Hapishanesinde bulunanlardan dinledim. Şöyle ki:

Eskişehir'in Yazılıkaya köyünden üç genç başka bir köyden kız kaçırmaya teşebbüs etmişler ama başaramayıp yakalanmışlar. Asıl fail Musa Ayaz... Mahkeme sonucunda Musa bir yıl, kendisine yardım eden arkadaşları da altışar ay hapse mahkûm olmuşlar. Jandarmalar bunları Eskişehir hapishanesine götürürlerken yol üzerinde olduğu için bizim köyümüz olan Belpınar'a uğrayıp bir gece kaldıktan sonra Eskişehir'e gitmişler.

Arkadaşları tahliye edildikten sonra da altı ay daha mahkûmiyeti devam eden Musa Ayaz hapiste iken, Üstad ile 60-70 kadar talebesi Isparta'dan sürgün gelmişler. Sene 1935. Musa'nın anlattığına göre başta Üstad olmak üzere yeni gelenlere hapishanede çok kötü muamele edilmiş. Özellikle Üstada eziyet olsun diye, mahkûmların ayakta bevlettikleri, uzun bir duvarın karşısındaki hücreye Üstadı koymuşlar. Eskişehir'in suyu kireçli olduğu için idrar taşıyor ve müthiş bir koku saçıyormuş. O kadar ki tuvalete gelen herkes bir an önce kaçmaya çalışmış. İşte Üstad böyle bir yere en yakın hücrede tutuluyor.

O devirde hapishane yöneticilerinin yukarıdan aldıkları emirler hep aynı olmuştur: Ezin! Sindirin! Pişman edin! Bugün en azılı katillere bile reva görülmeyen muameleler, suçları kitap okumak ve Üstadlarını sevmekten ibaret olan bu masum ve mazlum insanlara hiç acımadan uygulanıyordu. O kadar ki hemen her hapishanede idamlık veya müebbetlik mahkûmlar bile, bu insanlara yapılan muameleye isyan ediyorlardı.

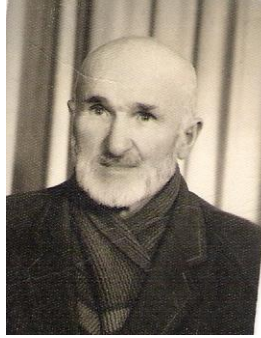
Nitekim Eskişehir hapishanesinde de, biri idamlık ikisi müebbet hapse mahkûm edilmiş olan ve hücrede tutulan üç hükümlü; Savcı, Müdür ve Başgardıyanı, mahkûm nakli ve değişiklik yapmak için içeri girip, taksimat planları yaparlarken rehin alıyorlar. Bu üç mahkûm, üç idareciyi yaka paça

yakalıyor ve alıyorlar içeriye. Veriyorlar sopayı... Döverken bir taraftan da: "Bu hocayı idrar kapısı karşısına niye koyuyorsunuz?" diyorlarmış. Orada onlara yemin ettiriyorlar. Tahtakurusu da kayınıymış ortalıkta. Bu üç adamın korkusundan Üstadı oradan başka bir tarafa almışlar. Bunları bana hem babam, hem de olayın şahidi Musa Ayaz anlatırdı.

Bunları bizzat yaşayan ve anlatan Musa Ayaz, Üstadın ve kardeşlerimizin tesiriyle birçokları gibi hapishanede namaza başlamış. Mahkûmiyetini tamamladıktan sonra, tarihi Midas Harabelerinin yakınındaki Yazılıkaya köyüne dönmüş ve hayatına devam etmiş.

MUSA AYAZ'IN YİRMİ YIL SONRA EMİRDAĞ'DA YAŞADIĞI İLGİNÇ OLAY

Adı geçen Musa Ayaz bu olaydan yirmi yıl sonra, Emirdağ'da, başka bir ilginç olayda da yer alıyor. Şöyle ki:

Şuayip Necip Esen Abdulvahid Tabakçı'nın kayınpederi

Kayınpederim Şuayip Esen anlatıyor: "Üstadı ziyaret için Emirdağ'a gitmiştim. Sanırım 1956 yılıydı. Üstad ara sıra Çarşı Camiine namaza gelirmiş. Namazı ekseriya mahfelde kılar ve sonraki namaza kadar orada kalıp ibadet edermiş. Ben de onunla görüşme ümidiyle camiye gittim. Namaz kılındı ve herkes camiden çıktı, ben içeride kaldım. Mahfelde bulunan Üstadın yanına gitmek istiyorum ama cesaret edemiyorum. Merdivenin altında öyle bekleyiyordum. Üstad birden bana doğru dönüp, "Çerkes Musa'yı bul da onunla gel" dedi. Hemen bir ok gibi dışarı fırladım. Birçok kişiye sordum. "Emirdağ da öyle biri yok" dediler. Bir taraftan da Üstadın yanına gitmek için sabırsızlıktan ölüyorum ama gidebilmem için Çerkes Musa denen adamı bulmam şart.

Epeyce sorup soruşturduktan sonra perişan halde caminin şadırvanında bir yere oturup çaresizlikten ağlamaya başladım. Birden tanıdık bir sesle kendime geldim. Konuşan, bizim lisanımız olan Karaçayca sesleniyordu. "apendi nek cılaysa?" yani "efendi niye ağlıyorsun?" Başımı çevirip baktım, Yazılıkayalı Gobak Musa. Emirdağ'a odun satmaya gelmiş. Niye ağladığımı anlatınca ağlama sırası ona gelmişti. "Üstadın bahsettiği Çerkes Musa benim" dedi. Çok şaşırdım. "Nasıl olur?" dedim. Meğer Üstad onu Çerkes Musa olarak tanıyırmış. Bizim ellerde adı Gobak Musa idi. Üstadı Eskişehir hapishanesinde tanıdığını anlatınca aradığım adamı bulduğumu anladım. Cenab-ı Hakkın lutfuna bakın ki Gobak Musa koskoca ilçede gidecek yer bulamamış gibi kendisini saatlerdir köşe bucak arayan adamın yanına gelip oturmuş. Sevinçten yerimde duramıyordum. "Hadi hemen gidelim" dedim. Musa ise namazlarında pek hayır olmadığını, giderse Üstad'dan utanacağını söyledi ise de, ısrarım üzerine kabul etti ve birlikte Üstadın yanına gittik. Huzurunda bir saat kadar kaldık.

"Üstad Musa'ya: "Namazını kıl. Namazını kılmazsan seni döverim" diye takıldı. Bana da büyük bir kitap verip, "Bunu yaz" dedi. Yazıp götürdüğümde çok memnun kalmıştı. Sonra başka risaleler de yazdım. Bir gün bana hiç unutamadığım şu sözleri söylemişti: "Yazıda ikinci bir Hüsrev'imsin, sebatta da öyle olursun inşallah." Üstad yazdığım kitapların sonuna çeşitli hayır duaları yazardı."

Üstadla ilgili bu hatırasını anlatan merhum kayınpederim Şuayip Esen çok değerli bir insandı. Belpınar'ın ve Eskişehir camiasındaki Karaçaylıların Risale-i Nur konusunda öncüsü olmuştur. Âlim bir zat olduğundan risaleleri iyi anlar ve çok zevk alırdı. Bilhassa Mesnevi-i Nuriye'yi çok sever ve okurdu. Onu bazen, hem risale okur hem ağlar vaziyette görürdük. Yazısı da çok güzeldi ve bu güzelliği Üstadımızın da takdir ettiğini defalarca belirtmişti.

Kayınpederimden başka rahmetli ağabeyim Şuayip Tabakçı da "Tılsımlar"ı ve "İşârât-ül İcaz"'ı yazıp götürerek duasını almıştı. Allah cümlesine rahmet eylesin.

ÜSTAD'IN DUASIYLA ALDIĞIM TARİHİ OTEL

Eskişehir’de bir İstanbul Otelı vardı, altında kiraathane; her şeyiyle beraber ben onu devraldım. Tarihi bir binaydı. 3-4 yerinde tavana kadar aynaları vardı. O zaman 24 yaşlarındaydım, bana devreden adam da 63 yaşındaydı, adı Salih Erkul. Bu oteli devralmak istediğimi üstadla söylediğimde, “gidelim, görelim” demişti. Gittik. Pencerenin önünde ellerini kaldırıp dua etmiş ve “hizmete hayırlı olsun” demişti. Kayınpederime de: “Ben Abdulvahid’e müsaade ettim oteli alması için; sen de müsaade ettin mi?” diye sormuştu. Kayınpederim; “hizmete çok faydası olur kanaatıyla ben de muvafakat etmişim” dedi. Gerçekten de bu duanın bereketiyle olacak o otelin Eskişehir’de hizmete çok faydası oldu. On sene benim elimde on sene de Ömer efendinin elinde yirmi sene hizmete çok faydası oldu.

Ben oteli devir aldığım da o Salih orada kumar oynatıyordu. Ben devraldıktan sonra 63 paket iskambil kâğıdı çıktı... Bunların yenilerinden 5-6 tanesini sırf polisler kullanacak diye tembih ediyordu devreden adam. 3500 marka çay yapıyordu. Bu kadar büyüktü... Ben de o iskambil kâğıtlarını ortada büyük bir soba vardı; ona doldurdum ve yaktım. Tavlalar vardı onları da yaktım sobada. Dominolar vardı onları da Porsuk suyuna attım. Otelin deposunda kasket şapkaların içine sıkı doldurulmuş Afyon sakızları buldum; uyuşturucu, onları da Porsuk Çayına attım. Tabi bizim çay satışımız 3500’den düştü 200’e, kendini kurtarmıyor... Eskişehir’de halen de çıkmakta olan Sakarya Gazetesi, kumarla ilgili uygulamamı diline dolayıp gûya benimle alay etmeye çalışmıştı.

Bir valimiz vardı menfi; on sekiz yerde bar açtırdı. Benim de aleyhimde konuşurdu, o gitti... Sonra Aydın’dan bir başka vali geldi, biz sevindik. O kiraathanenin içinde beş kişi sığacak kadar, kasanın da bulunduğu bir camekân vardı. Tam karşımda da ‘Hoca Kebap Evi’ vardı. Polisler falan geldiğinde hemen onlara ikişer porsiyon baklavasıyla, ayrılarıyla beraber yedirdiyordum. O camekânda da o zamanın etiketlilerin bayram tebriklerini, tebrik kartlarını koymuştum. Bize böylece dokunamazlardı. Ben ne dersem yaptırıyordum. Bu üstadın tasarrufuyla oluyordu. Bir ara polisler beni, “seni Vali istiyor” diye yaka paça götürdüler. Kitapları da topladılar. Kiraathanenin bir köşesinde üç masayı birleştirip; oraya “Milliyetçiler kütüphanesi” diye yazmışım. Mecmua falan orda okunuyordu. Ticari ilimler Akademisi vardı o zaman Eskişehir’de, oradan talebeler gelip oradaki risaleleri alıp okuyup getiriyorlardı. Bir de oraya, ‘emniyette tetkik edilmiş ve geri iade edilmiştir’ diye yazmışım.

Abdülkadir diye bir polis vardı Eskişehir’de; o bize dosttu. Üstad bize geldiği zaman içerden bize haber veriyor; biz de ona göre tedbir alıyorduk. En az on bir kere evim ve otelim basılmıştır. Hatta bir gün Üstad bana: “Sen Kafkaslısın Abdülvahid, polisleri oyalamasını bilmiyor musun?” dedi. O bana bir cesaret verdi. Ağız varsa yiyecek; vücudu varsa giyecek; ben o polislerin hepsiyle dost, ahbab oldum. Bir şikâyet olsa bana: “Sen bizimle gelme, sonra gel; orada mevcut olma” diyorlardı mesela...

EVDEN İKİ HATIRA

Bir gün Üstad Eskişehir’e gelmiş. Saatçi Şükrü ve Muhittin kardeşlere; “beni Abdulvahid’in evine götürün” demiş. Onlar da getirip kendisine tahsis etmiş olduğumuz üçüncü kata çıkarmışlar. Ben o sırada dışarıyaydım. Üstadın Eskişehir’e geldiğinden haberim yoktu. Tevafuken onlardan 10-15 dakika sonra ben de eve geldim. Baktım hava soğuk olduğu için sobayı yakmışlar ama tütmüş ve her taraf duman içinde. Hemen bir kazma ile duvarı oyup yeni bir baca deliği açtım. Soba güzelce yandı. Birkaç gün önce bizim hanım: “Üstad bize gelecek rüyasını gördüm” demişti. Gerçekten geldi, hanımın rüyası gerçek oldu. Zaten o ne zaman gelse dünyalar bizim oluyordu.

O gün Zübeyir ağabey Üstadın iç gömleğini yıkayıp asmış. Ben soba borusu için baca deliği açarken başım ıslak çamaşıra değdi. Bunu gören Üstad hemen Zübeyir ağabeye, “onu yeniden yıka” dedi. Bana da dönerek: “Aklına bir şey gelmesin, ben Şâfiîyim. Bizde çamaşırın kimseye değmeden kuruması gerekir” dedi. Ben de söylediği sözün hikmetini öğrenmiş oldum.

ÜSTAD’A DİKİLEN GİYSİ

Üstad bizdeyken bir gece Zübeyir ağabey dört havlu getirdi. Üstadın Amerikan bezi ve pamuk kullanılarak bu havlularla bir iç giyim yapılmasını istediğini söyledi. İki havlu ön diğer ikisi arka kısma konacak, Amerikan bezi ile havlunun arasına pamuk konularak, ince ve sıkı bir tarzda dikilecekti. O sırada evde, yetecek kadar pamuk ve Amerikan bezi yoktu. Temin etmek için de şartlar uygun değildi. Hem saat gece 12 olmuştu, hem de günlerden Pazar olduğu için dükkânlar kapalıydı. Üstadımızın arzusu bizim için bir emirdi ve ailece bu emri hemen yerine getirmek istiyorduk. Bu yüzden sabahı bekleyemedik ve ben Allah’a tevekkül ederek aceleyle evden çıktım. Telaştan, ayakkabı giymeyi unutup çoraplarımla gitmişim. Çarşıya indim. Allah’ın lutfuna bakın ki adeta imkânsızı gerçekleştirdi. O saatte hem pamuk satan hem de amerikan bezi satan açık birer dükkân buldum. (Aslında bu tevafuklara pek şaşırıyorduk, çünkü hizmette çok sık karşılaşmaktaydık).

Malzemeleri alıp eve koştum. Eşim Pakize, küçük baldızım Seniha (Barsam), ağabeyimin kızı Meliha (Kalebek) hep birlikte işe giriştiler. Havlulardan ikisi saçaklı olduğu için 25 cm kadar uzun gelince Zübeyir ağabey onları ne yapacağımızı Üstada sordu; "O da nasıl istiyorsanız öyle yapın" deyince artan parçalardan yen gibi yarım kollar yapıldı. Bitince sabahleyin Zübeyir ağabey üstada götürdü. Çok memnun olmuş. Bizim hanım için, "kızıma para vereceğim" demiş. Biz para almak istemediğimizi söyleyince bir mahalli gazetede Risale-i Nur'dan neşredilmiş 30-40 parça yazıyı verdi. Galiba Hanımlar Rehberi idi. Çünkü "hanımlara dağıtırsınız" demişti. Ayrıca biraz da buz verdi. O zaman Eskişehir'de buz kalıplar halinde satılırdı. Üstad da çok buz kullandığı için bulunduğu yerde daima bir miktar buz hazır tutulurdu.

Bu örnekte de görüldüğü gibi, Üstadın giyimi böyle ucuz malzeme kullanılan sade giysilerdi. Ayrıca kendisine ne verilmişse mutlaka bir şekilde karşılığını ödemeye çalışırdı. Bu konu ile ilgili olarak bir gün şöyle demişti: "Dini konularda kitap yazan çok âlimler gelmiş. Benim kitaplarımın müessir oluşunun sebab-i hikmeti, Allahu Âlem üzerimde kul hakkı olmamasına çok dikkat etmemdir."

Bu prensibini çok dikkatle uygular ve karşılıksız bir şey almazdı. O kadar ki; bir aileden risaleye vakit ayrılıyorsa, o evden birilerine cüzi de olsa maaş verir, onların hakkının geçmemesine çalışırdı.

HANIMLARIN ÜSTAD'I ZİYARETİ

İlk zamanlarda Üstadı Emirdağ'da Mustafa Acet ve Zübeyir ağabeyin müzaheretıyla ziyaret ediyorduk. Bazı akraba hanımlar, kayınvalidem ve bizim hanım da Üstadı görmeyi çok istiyorlardı. Mustafa Acet Emirdağ'da ikamet ediyordu ve eşi bizim hanımın yakın akrabasıydı. Ailece Mustafa Acet'e gidersek hanımların Üstadı görme emelini gerçekleştirebileceğimizi düşündük ve Emirdağ'a Mustafa Acet'in evine gittik. Üstad bulunduğu yere hanımları kabul etmediği için mecburen dışarıda görebileceklerdi. Mustafa Acet ve Ceylan'ın yardımıyla hanımlar muratlarına erdiler.

Görme işini şöyle gerçekleştirmiştik: Ceylan bize şehrin dışında mezarlık civarında bir yerde beklememizi söyledi. Ben, kayınvalidem, hanımım ve Mustafa Acet'in eşiyle oraya gittik ve beklemeye başladık. Ceylan üstadı hava aldirmek için bizim bulunduğumuz tarafa getirdi. Yanımıza gelince taksiyi durdurdu. Üstad bizi görünce cübbesinin yenini bükerek pencereye koydu. Diğer hanımlar öptüler bizim hanım yenini öperken dayanamayıp birden çıkarak Üstadın koluna kapandı. Üstad, "Bu kim?" dedi. Ceylan da Abdulvahid Tabakçı'nın hanımı deyince Üstad bizim hanımı başörtüsünün üstünden öptü ve "Seni Medine-i Münevvere'de vefat eden hemşiremin yerine kabul ediyorum" dedi. Merhume eşim daha sonra Küçük Sözleri yazmıştı, Üstad da kitabın sonuna kendi el yazısıyla takdîrkâr ifadeler eklemişti.

ZEHİR VE BUZLU SU

Üstadımızın dikkatimi çeken özelliklerinden biri, suyu daima buzlu içmesiydi. O zamanlar herkes fakirdi. Buzdolabı filan pek yoktu. Eskişehir'deki Kanatlı un fabrikasında buz imal edilir blok halinde satılırdı. Biz de alıp boşaldıkça Üstadın termosuna buz doldururduk. Ayrıca Üstadın sol memesinin altında büyükçe bir morluk oluştuğunu duymuştum. Gerek bu morluğun gerekse buzlu su içme ihtiyacının daha önce maruz kaldığı zehirlenmelerin sonucu olduğu düşünülüyordu. Bir gün Said Özdemir; "bu durumda öyleyse Üstadımız belki de şehid oldu" demişti. Allahu a'lem bissavab.

HÜSNÜ'NÜN EHLİYETİ

Zaman zaman başkaları da görev yapmakla birlikte son yıllarında Üstadımızın iki şoförü vardı. Ceylan ve Bayram... Bir ara Ceylan'ın babası Mehmet Çalışkan bir M.A.N kamyon almıştı. Şartlar öyle gerektirdiği için, geçici olarak Ceylan'ın bu kamyonu kullanması zarureti ortaya çıkmıştı. Şoför olarak Bayram tek kalınca biz de şoför derdine düştük. Tek seçenek Hüsnü idi. Ama o hem araç kullanmayı bilmiyordu, hem de Eskişehir'de askerliğini yapmaktaydı. Bir şekilde şoförlüğü öğrenip ehliyet alması gerekiyordu. Hüsnü asker, mevsim kış, o zamanlar şoförlük kursu filân da yok.

Ne yapalım derken aklıma bir çare geldi. Ankara'ya yakın Hüyük isimli köyde yaşayan üç tatar kardeşimiz vardı. Bunların bir de jeep'leri mevcuttu. Oraya gidelim, Hüsnü şoförlüğü öğrensin ehliyetini alsın dedik. Fakat ortada askerlik engeli vardı. Bunu aşmak için bir çare buldum. Hüsnü'nün komutanı Özbek kökenli bir astsubay başçavuş idi. Kendisine gümüş saplı bir kama, eşine de başka bir hediye alarak hanımım Pakize ile komutanı evinde ziyarete gittik. Durumu izah ettim. Hüsnü için bir ay izin aldım. Daha sonra bu süreyi onbeş gün daha uzattık.

Her şey tamamdı ama o kış çok kar yağmıştı. Hüsnü'nün eğitim yapacağı yerler 20 cm kar kaplıydı. Buna rağmen Hüsnü ile birlikte o köye gittik ve bir hafta kaldık. Sonra ben onu bırakıp döndüm. Köydeki kardeşler Üstad da belki gelir diye hazırlık yapmış özel bir odayı tefriş etmişlerdi ama

nasip olmadı. O odada Hüsnü ile ben kalmıştık. Uzun sözün kısası orada ehliyet işi olmadı. Hüsnü Eskişehir'e döndükten sonra bu işi hallettik. Kısa zamanda Hüsnü kardeş usta bir şoför olup Ankara, Isparta, İstanbul, Emirdağ yollarında Üstadımızı emniyetle taşıdı. Urfa'da nihayetlenen son yolculuğunda da görevini en iyi şekilde yerine getirmişti. Allah kendisinden razı olsun.

ÜSTAD, "YANIYORUM! YANIYORUM!" DEDİĞİ SIRADA ANKARA'DA OLANLAR

Üstad Eskişehir'de bizim fakirhanenin üst katındaki dairesindeydi. Bir ara Hüsnü (Bayram) ile Eskişehir'in meşhur Kalabak Suyunun başına gidip "su alıp gelelim" diye evden çıktık. Üstadın yanında Ömer Biçer'i bırakmıştık. Ceylan arabayı tamirciye götürmüştü. Suyu alıp eve geldiğimizde Üstadı evin sokağa bakan odasında, başının yan tarafını duvara dayamış vaziyette "yanıyorum, yanıyorum!" gibi bir şeyler söylerken bulduk. Ömer Biçer ne yapacağını şaşırmış bir halde donup kalmıştı. Üstad Hüsnü'ye "arabayı getirin gidelim" dedi. Hüsnü araba tamirde deyince kızdı. Bunun üzerine ben hemen tamirhaneye koştum. Ceylan'ı bulup durumu anlattım. O da arabayı aceleyle götürdü. Ben orada hesabı görmek için kaldım çünkü birkaç tamirciye para verilecekti. Ben hesapları ödeyip gelirken Odunpazarı'nda Atatürk Lisesinin önünde onlarla karşılaştım. Bende arabaya bindim. Hüsnü'yü evde bırakmışlardı.

Eskişehir'in Ankara çıkışında Kanlıpınar Şehitliği vardır. Üstad "namaz için duralım" dedi. Orada durduk ve beraberce ikindiye kıldık. Dikkatimi çektiği için hatırımda kalmış. Üstad namaza başlamadan önce tok bir sesle belki on defa "estağfirullah" dedi. İftitah Tekbirini çok sert söyledi. Kıyamda da iyice öne büküldü, neredeyse rükûa eğilecek zannettik, sonra düzeldi. İyyake... ile başlayan bölümde inler gibi okuyordu. Namazdan sonra yola devam edip Emirdağ'ına gittik. Yolda bana dedi ki: "Eğer evden çıkmasaydık beni hastaneye kaldıracaklardı. Bu senin içinde ukde olarak kalırdı" dedi. Nezaket ve incelik herhalde ancak bu kadar olur...

Üstadın bu geçici rahatsızlığının sebebini kendisine soramazdık. Sonradan öğrendik ki, onun "yanıyorum, yanıyorum!" dediği sırada Ankara'da müsadere edilen Risale-i Nurları polis yakıyormuş.

ÜSTAD: ALLAH BİR KULUMA İKİ DÜNYANIN SAADETİNİ VERMEM DEMİŞTİR

Yanılmıyorsam 1958 yılındaydı. Yeni İstanbul isimli bir gazete vardı. O sene Irak'ta kanlı bir ihtilal olmuştu. Gazete Irak'ta bazı yöneticilerin cesetlerinin sokaklarda sürüklendiğini yazıyordu. Önemli bir olay olduğu için gazeteyi Üstada getirdim ve ilk sayfadaki başlıkları okudum. Üstad, "çıkar dışarı, gerisini okuma" dedi. Ölenler için de: "Onlar ahiretin sultanıdır. Allah, bir kuluma iki dünyanın saadetini vermem demiştir" dedi. Ben gazeteyi alıp çıktım ama konuyu anlamamıştım. Öldürülenlerin bir kısmının seyyid olduklarını sonradan öğrenince ne demek istediğini anlamış oldum.

Gerçekten Risalelerde de açıklandığı gibi; Allah seyyidler ahiretin efendileri olarak seçtiğinden onlara dünyayı nasip etmemiştir. Tarih bunun örnekleriyle doludur. En başta da Hz. Ali, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin (radiyallahu anhüm) gelmektedir.

1956 ESKİŞEHİR DEPREMİ VE BEDİÜZZAMAN'IN DUASI

Kanunî'nin vezirlerinden Çoban Mustafa Paşa Eskişehir'de bir cami yaptırmak istemiş. Rivayete göre havası en güzel yeri seçmek için de üç kuzu kestirip üç ayrı yere astırmış. Bugünkü caminin olduğu yerdeki kuzu daha uzun süre bozulmadan kalınca camisini Odunpazarı denen bu semte yaptırmış. Paşa bugün "Kurşunlu Cami" olarak bilinen bu mabede medrese, kervansaray ve imaret ekleyerek bir külliye vücuda getirmiş. Bir ara medrese bölümü Mevlevihane olarak da kullanılmıştır. Maalesef bütün Türkiye'de olduğu gibi bir zamanlar burası da başka amaçlara tahsis edilmişti. Mesela cami ibadete kapatılmış bir askeri birliğin yatakhane haline getirilmişti. Hatta kayınbiraderim rahmetli Cahit Esen askerliği sırasında kendisinin de burada yattığını söylemişti. Bu uygulamalar sonucu bakımsızlıktan dolayı külliye viraneye dönmüştü. Neyse ki o devirler geçince hayırsever vatandaşlar galiba 1958 yılında gerekli onarımları yaptırdılar ve cami de yeniden ibadete açıldı.

Açılış için bir tören düzenlenmişti. Benim evim de camiye birkaç yüz metre mesafedeydi. Bu yüzden haberim oldu. Açılış günü kayınpederim Şuayb Esen, değerli bir hâkim olan İbrahim Edhem bey ve ben törene katıldıktan sonra bizim eve geldik. Oturduk ve Üstadın İşârât-ül İ'caz isimli tefsirinin son bölümünü okumaya başladık. Bir ara ben Üstadın kitaptaki boy resmini Edhem beye gösterdim. Çok büyük bir şaşkınlık gösterince merak edip sordum. "ne oldu?" dedim. Şöyle hikâye etti: Edhem beyin bir komşusuna hâl sahibi âmâ bir zat misafir olmuş. O zatın şiirleri de varmış. Edhem bey edebiyattan anlayan bir kişi olduğundan şiirleri incelemesi ve gerekiyorsa tashih etmesi için veya zahiren bu gerekçeyle onu da çağırmışlar. Sohbet sırasında o âmâ zat bir ara demiş ki: "Şu yakında Eskişehir'de olan zelzelede taş üstünde taş kalmayacaktı ama duası müstecab olan bir zatın hürmeti olmasa... O zat

da Bediüzzaman olsa gerek". (Eskişehir'de 20 Temmuz 1956'da bir deprem olmuş ve yaklaşık 12.000 bina çeşitli derecelerde hasar görmesine rağmen sadece başına taş düşen bir kadın ölmüştü.)

Edhem bey daha sonra oradan ayrılıp evine dönmüş. O gece rüyasında hiç tanımadığı bir zatı görmüş. Ben de aynı gün Üstadın resmini gösterince şaşırıp kalmasının sebebi, Üstadın rüyada gördüğü zat olmasıymış. Kendisi Üstadı tanııyordu. Ben resmi gösterince hayretle şahadet parmağını ısırarak, hem ağlamış, hem de resmi defalarca öpmüştü.

"BİZİM PARAMIZDA HARAM MI VAR ÜSTAD'IM?" DEYİNCE ÜSTAD...

1957'de benimle birlikte ağabeyim Şuayb Tabakçı da ailesiyle beraber Eskişehir'e göç etmişti. Biz aslında çiftçi olduğumuz için daha sonra da çiftçiliğe devam ettik. Ben o zamanki Afyon milletvekili Orhan Kökten'in 7000 dönümlük çiftliğine ortak oldum. Ekme biçme işleri benim üzerimdeydi.

1958 yılında idik. Benim Kayışoğlu, Zaferiye, Sakuşağı köylerinden çıkardığım on kamyon kadar bana ait mahsulü Emirdağ'ına götürüp Toprak Mahsulleri Ofisine (TMO) satmışım. Dolayısıyla epeyce param vardı. Hizmete para harcamak istiyorduk ama Üstad hizmet için kimseden para kabul etmiyordu. Hatta Konyalı bir arkadaşımızın Üstada; "benim bir orduyu donatacak param var" dediği, Üstadın da buna karşılık: "Risale-i Nur'un kimsenin parasına ihtiyacı yok" diye cevap vererek o kişinin yardımını kabul etmediğini duymuştuk.

Bir gün Üstadımıza bütün samimiyetimle, yardım konusundaki düşüncemi aktardım ve şöyle dedim: "Ashâb- Kiram malları ile de çok fedakârlık yapmışlar. Bizim de imkânımız var. Paramızın hizmette kullanılması münasip görülmüyor. Bizim paramızda haram mı var?" Çok hislendiğim için konuşurken kendimi tutamayarak ağlamışım. Üstadımız da çok duygulandı, gözleri yaşardı. Gelip kaşlarımın üstünden öptü ve: "Sen nasıl istersen öyle yap, yetkilisin" dedi. Bende bu izinden sonra hizmetle ilgili harcamalarımı çok rahat ve huzurlu biçimde yapmaya başladım.

BARDAKTA BIRAKILAN BİRKAÇ DAMLA ÇAY VE ÜSTAD'IN TAVSİYESİ

Bir gün Emirdağ ilçesinde Üstadımızın kaldığı evdeydim. Üstad benim bulunduğum odaya gelerek, battaniyesinin üstüne örttüğü yorganını getirdi ve yatarken onu üstüme örtmemi istedi. Uyum gelmediği için ben yatmadım ve yorganı üstüme sarıp oturdum. O vaziyette uzun süre Kur'an ve Cevşen okudum.

Sabahleyin bir ara Üstad, Zübeyir'i yoğurt almak için dışarı göndermişti. Ben de odada tesbihatla meşguldüm. Baktım Üstad bana çay getiriyor. Çok mahcub oldum ve hemen kalkıp bardağı elinden aldım. Kendisi de odasına döndü. Az sonra içeriye Hamza Emek geldi. Bu arada ben çayımı bitirmiştim. Üstad da tekrar odaya geldi. Ben bardağın dibinde birkaç damla çay bırakmışım, farkında da değilim. Üstadımız bunu görünce gülerken bana üç tokat attı. İlk ikisi hafifti ama sonuncusunun hatırı sayılırdı. Tokat atarken şöyle diyordu: "Abdülvahid, ben gittikten sonra belki ben Üstadımdan tokat yemedim diye övünürsün. Bardağın dibinde birkaç damla bırakmak kibir ve gurur alametidir. Böyle yapma ve yaşadığın müddetçe arkadaşlarına bunu tatlılıkla duyur." Üstadımız o gün bana hiç unutamayacağım bir ders vermiş oldu.

KÜÇÜK HİZMETE BÜYÜK TAKDİR

Özel bir işim için Ankara'nın Keskin ilçesine gitmişim. Dönüşte Ankara'da risalelerin basıldığı matbaaya uğrayacaktım. Orada kitaplar gizli basılıyordu. Nasılsa Emniyet haberdar olmuş ve matbaayı basıp kitaplara el koymuş. Olayı duyunca Mustafa Türkmenoğlu ile birlikte matbaaya gittik. Bir de ne görelim! Polisler kitapları ellişerli paketler halinde bir araya getirip bağlıyorlar. Ben kimseye hissettirmeden pencerenin metal sürgüsünü yerinden çıkarıp onun yerine bir kaleme kâğıt sararak sürgü gibi sıkıştırdım. Kimse fark etmedi. Hepimiz dışarı çıktık. Polisler de kapıyı mühürleyip oradan ayrıldılar.

Ben gece olunca Ankara'da oturan asker arkadaşlarımın yakını olan bir taksiciyle matbaaya geldim. Kalem sürgüyü açıp içeri girdikten sonra balyalar halindeki kitapları ikimiz taksisine doldurduk. O zamanlar Yenimahalle'nin doğusunda geçici bir otogar vardı. Tabi, Eskişehir'e o saatte otobüs yok. Balyaların bazılarının da ipleri koptu. Öyle götüremeyeceğimi anlayınca bavul derdine düştüm. Ben iki sene önce Ankara'da askerlik yaptığım için Ankara'yı tanıyorum. Bir arkadaşımın dayısı bavul satardı. Gece yarısı onu buldum ve üç bavul aldım. Kitapları bu bavullara doldurdum. Tıpatıp sığdı. Eskişehir'e o saate otobüs olmadığı için tren istasyonuna götürüp bavulları önce Emanete teslim ettim. Sonra tren saati gelince onları Eskişehir'e getirdim. Bavullardan birini Emirdağ'ına götürüp Zübeyir Ağabeye teslim ettikten sonra, Eskişehir'e evime döndüm.

Zübeyir Ağabey olayı Üstada nakletmiş olmalı ki hiç beklemediğim bir anda Üstadımız beni taltif için Emirdağ'dan Eskişehir'e evime kadar geldi. O sırada içeride ağabeyim Şuayb Tabakçı ve Sivrihisar'dan Ahmet Boyacıoğlu vardı. Üstad içeriye girmedi. Kapıda dikilirken bana dönerek şunları söyledi: "Bunu kim yapar? Şeyh Şamil'in torunu yapar" dedi ve ekledi "Ben Kafkas muhacirlerinden birinin Risale-i Nur'un iç bünyesinde bulunmasını Rabb-ı Rahîm'imden niyaz etmiştim. Lillâhilhamd onu da ihsan etti" dedi ve şoförü Mahmut'la Emirdağ'a doğru hareket etti.

Bu sözler elbette beni çok mütehassis etmişti ama bence sözlerin asıl muhatabı Zübeyir Ağabeydir. Çünkü o da Kuzey Kafkas muhaciridir. Üstadımızın, gönlümü almak için söylediğine inandığım bu sözlerin küçük bir parçası bana yeter de artar bile.

Bu hatıra, hizmete yapılan en ufak bir katkının, Üstadımızı ne kadar memnun ettiğini gösteren güzel bir örnektir. Hasta ve yaşlı bir insanın, hizmete kendince katkı sağlamış bir talebesini takdir için o günün şartlarında 200 km den fazla yol gidip gelmesi ancak böyle büyük zatlara mahsus bir kadirşinaslıktır.

ÜSTAD'DAN DEĞİŞİK ZAMANLARDA DUYDUĞUM KOSTURMA FİRARI

Üstadımız Birinci Cihan Harbinde milis kumandanı olarak doğu cephesinde işgalci Ruslarla ve Ermenilerle savaşırken yaralanmış ve esir edilerek eski Kazan Hanlığı topraklarında bulunan Kosturma şehrindeki bir esir kampına götürülmüştür. Onun esaret hayatına ilişkin elimizde kesin bilgiler yoktur. Esaretten kurtuluşu hakkında da fazla bilgi bulunmamaktadır. Kendisi de bu konuda çok şey söylememiştir. Üstad hazretlerinden değişik zamanlarda parça parça duyduklarımızı birleştirerek esaretten firarının bir bölümünü Üstadın anlatımıyla şöyle özetleyebilirim:

İçlerinde Üstadın da bulunduğu 60-70 Osmanlı subayı esir kampında tek bir koğuşta tutuluyormuş. Üstad diyor ki: "Ben inziva istiyordum. Esir kampı civarında yaşayan tatarların kefil olmasıyla oradaki camiye bitişik küçük bir odada yalnız kalmama izin verildi. Haftada bir gün muhafız nezaretinde dolaşmama da izin veriliyordu. Ben bu küçük odada hem camideki imama uyararak namazlarımı kılabilirdim, hem de daha sonra bu durum esaretten firarıma yardımcı oldu."

Üstadın hapsedildiği odaya caminin imamı da dâhil kimse gelemiyor. Bir ara; "keşke buraya girmeseydim, kendi elimle kaçış yollarımı kapamış oldum" gibi düşünceler içerisinde nasıl kaçabileceğini hesap edip kaçmaya karar verdiği sırada, ilginç bir tevafukla karşılaşılıyor. O sırada penceresinin önünden geçmekte olan caminin imamı bir taraftan yürümeye devam ederken: "Ya Said! Aklına gelenin zamanı değil" diye seslenmiş. O da bunda bir hikmet var diye kaçmayı ertelemiş. Bir süre sonra aynı imam oradan geçerken bu defa da: "Ya Said! Aklına gelenin zamanı geçiyor. Ne duruyorsun?" diye seslenmiş ve Üstad da kaçış için fırsat kollamaya başlamış. Üstadın bulunduğu yere ve diğer mahkûmların tutuldukları yerlere bazı seyyar esnaf, at üstüne konmuş sepetler içinde yiyecek bir şeyler getirip satıyorlarmış. O sıralarda Rus ihtilali de başlamış. Üstad da ülkede ortaya çıkan karışıklıkların sebep olduğu düzen bozukluğu ve anarşi ortamından faydalanıp satıcıların arasına karışarak oradan firar etmiş. Aklımda böyle kalmış.

Üstadın hayatı hep böyle tevafuklarla doludur. Çok sayıda kişi bunlara şahit olmuştur.

ÜSTAD'IN TATAR'LARA DUASININ SEBEBİ

Eskişehir'de bizim evde birkaç arkadaş oturmuş sohbet ediyorduk. Zübeyir ağabey, Mustafa Acet, Kuyumcu Yakup Ayzeren, Mustafa Erhan Arbatlı ve Kuruyemişçi Yaşar Zeydan'ı hatırlıyorum. Üstadımız dışarıdan geldi. Yorgun olduğu için üst kata çıkamayacağını söyleyerek benim oturduğum ikinci kata girdi. Odada benim tek kişilik bir karyolam vardı. Oraya bağdaş kurup oturdu. Birden Erhan'a dönüp, "Mustafa sen Tatar mısın?" dedi. Soruya muhatap olan Erhan'ın bir adı da Mustafa idi ama ona herkes Erhan derdi. O da evet deyince Üstadımız: "Ben tatarları beş vakit duama dâhil etmişim. Kosturma'da Ruslara esaretteyken, iki ihtiyar tatar kadın hapis tutulduğum yerin küçük penceresinden yiyecek getirerek benim hayatta kalmama yardım ettiler. O yüzden hem o ihtiyar kadınların, hem de orada bana yardımcı olan diğer tatarların, bizim hizmetimizde ve Risale-i Nur faaliyetinde payı vardır.

KÖTÜLÜĞE KARŞI İYİLİK...

Sonra Üstad Hazretleri dedi ki: "Beni zehirleyen Afyon Mahkemesinin Savcısı Abdullah Bükler de tatarı. Bana yaptığı zulüm sebebiyle içinde bir ukde kalmış olabilir. Ahiret'e öyle gitmesin. Ona da hakkımı helal ediyorum." Dedi. Merhametin bu derecesini bizim havsalamız almayabilir.

Üstad sonra bana dönerek: "Abdülvahid, ona mektup yazıp hakkımı helal ettiğimi bildir" dedi. Ben de o savcıya Üstadın dediklerini bildirmiştim. Daha sonra bu savcı Gaziantep'te Ağır Ceza Reisi

oldu. Tevafuka bakın ki: Bir tarihte Mustafa Sungur'un da içinde bulunduğu 19 kişi Antep'te yakalanmış. Mahkemeye sevk edilmişler. Abdullah Bükür demiş ki: "Bunlardan zarar gelmez. Bunlar çay içer, Risale okur" deyip hepsini tahliye etmiş. Söylediğimde Sungur da bunu tasdik etmişti. Başka bir davada da Avukat Bekir Berk mahkemede kendisine: "Siz daha önce bu davalarda savcı olarak ihsas-ı reyde bulundunuz. Bu davaya bakmaktan istinkâf etmelisiniz" deyince, o da cübbesini çıkarıp davaya bakmaktan vazgeçmiş. Diğer mahkeme heyeti de beraat kararı vermiş. Demek ki Üstadın mesajı yerine ulaşmış.

ÜSTAD ÖPERSE

Üstadın Tatarlardan bahsettiği sırada ben üstada kuyumcu Yakup Ayzeren'i göstererek; "Üstadım Yakup Bey de Tatar hem de size yardım eden Kazan Tatarları soyundan" deyince Üstad birden yerinden fırlayıp kalktı. Yakup Ayzeren'i tutup kaşlarının üstünden öptü. (Üstad taltif için öyle yapardı). Yakup Bey aşırı heyecan ve sevinçten olacak o anda bayılıp yere yığıldı. Kaldırıp dışarı çıkardık. Rahmetli arkadaşımız çok kibar ve nezih bir insandı. Başlangıçta hali pek iyi değil iken sonraları iyi bir Nur talebesi olmuştu. Cümlesine Allah rahmet eylesin...

ÜSTAD EVİMDE KALDI AMA KİRASINI VERDİ

Üstadımıza Eskişehir'deki evimin boş olan üçüncü katını tahsis etmiştik. Ben herhangi bir ücret almak istemiyordum. Bir gün bana, "ben burayı kiralayacağım. Kirası ne kadar eder?" dedi. Evin aylık kirası 80-100 lira ederdi ama ben böyle bir fiyat söyleyemezdik. Aslında hiç para istemiyordum. Üstad yeter ki evimde kalsın, üstüne para vermeye dünden razıydım. Ama o ısrar ediyordu. Kira değeri ile ilgili sorusuna ne cevap vereceğimi düşünürken Zübeyir ağabey içeri girdi. Gelirken herhalde konuşmamızı duymuştu. Ben yardım isteyen bakışlarla yüzüne bakınca yardımına yetişti ve "Bu ev 20 lira eder Üstadım" dedi. Zübeyir ağabey ayrıca, "Bu dershaneye başka arkadaşlar da iştirak etmek istiyorlar" deyince Üstadımız da, "öyleyse başka medreselerde olduğu gibi ben de beşte birine iştirak edeyim" dedi. Üzerinde resim olmayan gümüş 50 kuruşluk ve sarı 25 kuruşluklardan altı aylık kiranın beşte biri olarak 24 lira verdi. Ben de bu paraları "Bereket Parası" olarak arkadaşlara dağıttım. Herkes çok sevinmişti.

Bu olaydan altı ay kadar sonra Üstad yine Eskişehir'deki evdeyken, Kütahya'dan birkaç arkadaş ziyarete geldiler. Bunlar Tavşanlı'dan Leblebici Ali ve Astsubay Cahit Erdoğan'dı. Gece olduğu için üstatla görüşemediler. Bende misafir oldular. Hep beraber sabah namazı için yakındaki Odunpazarı Camiine gittik. Biz camide iken Bayram geldi ve "Üstad seni istiyor" dedi. Hemen eve koştum ve Üstadın yanına girdim. Bana: "Kardeşim, ben bu sefer birkaç ay kalma niyetindeyim demiştim, bana bu gece ihtar edildi ki senin evinin iki senelik kirasını vermem lazım. Kalbin mahzun olmasın, enbiya ruhlarıyla toplantım var oraya gitmeliyim" dedi. Altı ay önce 4 lira olarak fiyat biçmiştik bu sefer 24 ay için 96 lira tutuyordu. O sırada yanımızda 2-3 yaşındaki oğlum Arif de vardı. Üstad onu kucağına alır bazen de yatağına yatırır. Bir gün Arif'in yanında, "Benim evladım olmadığı için şefkatim küllidir" demişti. Üstadımız Arif'e bir de dua öğretmişti. O dua şudur: "Üstadımızı Allah iki cihanda aziz ve muratlarına nail eylesin." Âmin.

Üstadımız o gün Arif'e bir bardak içinde 8-10 üzüm tanesi yedirdi. Bizim evden bana ve Arif'e daha önceden aylık 50'er kuruş maaş bağlamıştı. Onları da kiraya ekleyerek toplam 102 liraya çıkardı. Üstad 73 liraya sayarak bir Reşat Altını verdi. Geri kalanını bozuk parayla tamamladı. (Oğlum Arif halen yanımızda olup hizmete devam etmektedir)

TEVAFUK MU, KERAMET Mİ?

Üstadımız Emirdağ'da iken bir kış günü şoförü Ceylan'a, "Eskişehir'den gelecekler var git onları al getir" demiş. Ceylan nerede bulacağını sorunca da "Çarşı Camiine gidersen bulursun" diye cevap vermiş. O günlerde ben de sürekli Üstadla bağlantılı rüyalar görüyordum. Son rüyamda bir eve girmişim. Girdiğim odada süslü duvar yastıkları, işlemeli minderler filan vardı. Çay içiyorduk. Bana çayı Üstadın mı ev sahibi olan Osman Çalışkan'ın mı verdiğini hatırlamıyorum. Ama değişik rüyalarımda ikisi de çay vermişti. Bu rüyalar sebebiyle Üstadı görmek için, içimde büyük bir arzu hissettim evde duramadım. Çifteler'e geldim. O gün Recep ayının arefesiydi...

Çiftelerde eniştem Saadettin Korkmazla ortak bir dükkânımız vardı. Yolda yürürken uzaktan Üstadın arabasının Eskişehir yönüne gittiğini gördüm. Üstadın arabada olduğunu düşünerek ben de arkalarından bir otobüsle gittim. O zamanlar daha köyde oturuyordum. Eskişehir de Üstadın arabasını nerede bulacağımı da bilmiyorum. Akşam yaklaştığı için namaza gideyim dedim ve Çarşı Camiine girdim. İçeride üç kardeşle karşılaştım. Bunlar İstanbul'dan Macid ile Ankara'dan Tosyalı Abdullah,

tashih etmesi için Üstada kitap formları getirmişlerdi. Pire Nuri denen arkadaş ise Almanya'da basılan kısa Tarihçe-i Hayatın, Almancasını getirmişti. Bu arkadaşların üçü de acilen Üstadı görmek istiyorlardı. Camide, oraya gelen Ceylanla da buluştuk. Ceylan bizi arabaya aldı ve çok soğuk bir havada gece geç vakit Emirdağ'a doğru yola çıktık. Ben şoförün yanına oturmuştum.

Ceylan, yolda: "Ağabey çok sıkıntıdayız akümülatör bulamıyoruz. Bu da doğru dürüst çalışmıyor" dedi. Ben kendisine merak etmemesini söyledim. Sebebi şuydu; daha önce biraz bahsettiğim gibi ben eniştemle Türkiye Zirai Donatım Kurumunun Çifteler temsilciliğini yapıyoruz. Dükkânımızda o sırada yepyeni 12 tane akümülatör var. Çiftelere gelince güzel bir tevafuk oldu. Yanımda anahtar da varmış. Dükkânda genelde eniştem durduğu için ben pek anahtar taşımazdım. Dükkânı açıp bir akü alarak bagaja koydum. Vakit çok geç olduğu için caddelerde kimse yoktu. Ceylan bu sefer de "Benzinimiz çok az, galiba Emirdağ'a gidemeyeceğiz" dediği anda bir sokağa doğru girmekte olan ilçenin tek benzincisinin pompacısı Hüsmen'i gördüm. Hemen seslendim ve durumu anlattım. Benzinci kapalıydı ama Hüsmen'de anahtar olduğu için gittik ve benzinimizi aldık. Sorunsuz bir şekilde Emirdağ'a ulaştık.

Emirdağ'da hacı Osman Çalışkan'ın evine geldik. Misafir odasına girer girmez ağlamaya başladım. Çünkü o ev ve oda benim rüyamda gördüğüm yerlerdi. Bize verilen çayların bardağına kadar rüyadaki gibi aynıydı. Biraz oturduktan sonra aç olduğumuzu söylemeye utandığımız için evden ayrıldık. Diğerleri otele gitti; ben de Pire Nuri'yle beraber yiyecek bir şeyler bulmak ümidiyle Hayvanpazarı denen yere doğru gittik. Yiyecek bir şey bulmaktan ümidimizi kesmiş olarak otele dönerken yanıma yaklaşan bir genç, "Yiyecek mi arıyorsunuz" dedi. "Evet" dedik. Kendisinin Çerkes Mehmet Beyin Hanının içindeki lokantada garson olduğunu, bize lokantada pırzola vb. hazırlayabileceğini söyleyince birlikte lokantaya gittik. Delikanlının pişirdiği pırzoları alıp otele getirdik ve hep beraber yedik. Artık uyuyamayacağımız için sabah namazına Mustafa Acet'in imamlık yaptığı camiye gittik. O sırada Ceylan geldi, "Üstad evinin kapısında sizi bekliyor" dedi. Gittik, kendisiyle görüştük. Bir süre sonra Üstad bize: "Kardeşim Ben sizi teberrüken Eskişehir'e götürürdüm, ama Isparta'da evliya ruhlarıyla toplantım var" dedi. Hepimiz elini öptük. Üstad Isparta'ya gitti, bizde Eskişehir'e döndük.

Şimdi isterseniz tevafuklar zincirini sıralayalım:

Ben o gece rüya görmeseydim Üstadı görme aşkına tutulup Çifteler'e gitmeyecektim. Üstad Ceylan'a, "Eskişehir'e git misafirleri getir" demeseydi ben Çifteler'de Ceylan'ın arabasını görmeyecektim. Arabayı görmeseydim Eskişehir'e gitmeyecektim. Eskişehir'e gitsem bile akşam namazını Çarşı Camiinde kılasam Ceylan ve diğerleriyle karşılaşmayacaktım. O üç arkadaş da yine akşam namazında Çarşı Camiine gelmeselerdi asıl onlar için gelmiş olan Ceylan, misafirleri bulamayacaktı. Ben olmasaydım Ceylan, Üstadın arabasına akü bulamayacaktı. Çünkü o devirde aküler çiftçiye tahsisli idi ve benim çiftçi olmamdan dolayı akü hakkım vardı. Gecenin bir yarısında pompacı Hüsmen gelmeseydi veya üstünde anahtar olmasaydı, benzin alamayacaktık ve Emirdağ'a gidemeyecektik. Emirdağ'a gittikten sonra olanları da bunlara ilave edin. Sonuçta hem ben Üstadı gördüm; hem hizmet için gelenler işlerini gördüler. Hem Üstadın hem Ceylan'ın akü problemi halloldu. Artık ister keramet deyin, ister tevafuk... Siz bilirsiniz.

ÜSTAD'LA BERABER MUTTALIP KÖYÜNE HACI HİLMİ EFENDİYE GİTTİK

Eskişehir'in kuzeyinde merkeze 6 km mesafede Muttalıp isimli 1500 haneli büyük bir köy vardı. Şimdi belde olmuş. Ahalisi, "manav" denilen o yörenin yerli halkıdır. O köyde Üstad hazretleri ile aynı yaşlarda bir zat olan Hacı Hilmi Efendi yaşardı. Kendisi tarikat ehli bir zat idi. Tasavvuf tarihi ile ilgilenenler için ekleyelim: Hilmi Efendi'nin müşşidi Şeyh Sadık Efendi, onun ki Yenişehirli Abdullah Efendi onun şeyhinin şeyhi ise Büyük müceddit Mevlana Halid-i Bağdadi Hazretleridir. Yani Hacı Hilmi Efendi gerçek bir Halidî-Nakşibendî şeyhi idi.

Hacı Hilmi Efendi

Hacı Hilmi Efendi'nin en büyük uğraşı hafız yetiştirmektir. Zaman zaman hafızlık merasimi yapar ve Üstadı da çağırırdı. Ben bu davetlerden iki tanesine Üstadla birlikte katıldım. Son gittiğimiz merasimde cami ağzına kadar dolmuştu. Mühim bir âlim olan ve soyu Anadolu'nun ilk Müslümanlaşma sürecindeki Medineli bir aileye dayanan Şeyh Sadık Efendi'nin oğlu Abdullah Toprak kürsüde vaaz ediyordu.

Üstad gelince Hacı Hilmi Efendi kendisini kapıda karşıladı. Orada bize ilginç gelen bir olay oldu: Her ikisi de birbirlerinin elini öpmeye çalışıyordu. Sonunda adeta zorla birbirlerinin elini öptüler. Hepimiz çok duygulandık. Bu arada kürsüdeki Abdullah Toprak, Üstad için güzel bir hoşamediy yaptı. Bu kitabın 2. cildinde hatıraları geçen Abdurrahman Topraklı, Abdullah Toprak'ın kız kardeşinin oğludur. Hafızlık töreni üç saatten fazla sürdü. Bu süre içinde tam 21 hafız dinledik. Her iki mübarek zat, mihrabda diz çökmüş vaziyette hiç kımıldamadan üç saat boyunca oturdular. Herkes gibi ben de oturuşumu bir kaç defa değiştirmek zorunda kalmıştım. Demek ki onlar bizden farklıydılar.

Bir defasında kendisine çok iltifat eden Hacı Hilmi Efendi'ye Üstadımızın, "Siz Kur'an'ın lafzını biz manasını korumaya çalışıyoruz" dediğini duymuştum.

Bu vesileyle yolu Eskişehir'den geçecek kardeşlerimizin fırsat bulurlarsa Üstad Hazretlerinin elini öptüğü bu zat ile mürşidi Şeyh Sadık Efendinin, Muttalıp Köyü Mezarlığındaki kabirlerini ziyaret etmelerini tavsiye ederim. Birçok kişi Hacı Hilmi Efendi'nin Eskişehir civarındaki en büyük veli olduğu kanaatindedir.

Bu iki mübarek zatın vefatlarından sonraki durumlarında ilginç bir benzerlik vardır: Hacı Hilmi Efendi vefat ettiğinde Muttalıp'taki camisinin bahçesine defnedilmiş ve kabri de yaptırılmıştı. O kabir hala oradadır. Ama Üstadı kabrinden çıkaran malum kafa, ona da musallat oldu -aklımda yanlış kalmadıysa- devrin İçişleri Bakanı Burhan ya da Orhan Öztürk'ün emriyle mübarek naaşı kabrinden alınıp köyün en dışındaki mezarlığa defnedildi.

Ne diyelim! İyi ki Ahiret var...

ÜSTADIN ESKİŞEHİR'E SON GELİŞİ VE YAŞANAN HAZİN OLAYLAR

Bir ara Ankara'da bazı kitaplara polis tarafından el konulmuştu. Onları geri alabilmek için Üstadın Ankara'ya gittiğini ama şehre girmesine izin verilmeyip Dikmen'den geri çevrilmiş olduğunu arkadaşlardan duymuştum. Daha sonraki tarihlerde tekrar Ankara'ya, oradan İstanbul'a gidip yine Isparta'ya döndüğünü söylemişlerdi. Üstadın iç politika ile hiç ilgisi olmayan, tamamen hizmete yönelik bu seyahatleri o zamanki muhalefet lideri İsmet İnönü tarafından iktidardaki Demokrat Parti ve başbakan Adnan Menderes'in aleyhinde kullanılıyordu. İsmet İnönü, Menderes'in Üstada seçim gezileri yaptırdığını iddia ediyordu. Hükümet de İnönü'den korkup Üstadımızı Isparta'da ikamete mecbur etmişti.

Fakat Üstad, sacayağı şeklinde Emirdağ, Isparta, Eskişehir gezerdi. Vefatına 19 gün kala Eskişehir'e son gelişi, veda ziyaretiymiş... Üstad önce Emirdağ ilçesine gelmiş. Emirdağ'ından eve telefon etmişler; ben yoktum. Hanıma, "Üstad oraya gelince Abdülvahid alakadar olsun diye" söylemişler.

Bu seyahatin bir veda ziyareti olduğunu çok sonra anladık. Telefonum dinlenmekte olduğundan polisin haberi olmuş ve Eskişehir girişindeki ana caddede bir komiser ile iki polis onu beklemeye başlamışlar. Şehre girmesine izin vermeyecekler ve geri çevireceklerdi.

Nasıl olmuş bilmiyorum Üstad onlara görünmeden bizim eve geliverdi. Oldukça hasta bir görünümü vardı. Daha önce kaldığı yukarı kata çıkmayıp, ailemle ikamet ettiğim ikinci kata girdi. Odadaki benim karyolama oturdu. Öğle namazını kılacaktı. Bizim sokağın başında bir polis arabası beklemekte olduğundan onlar Üstadı görmüşlerdi.

Çok geçmeden bir komiser içeriye girip hemen geri dönmesi gerektiğini söyleyince Üstad kızgın bir şekilde, "namazımı kılıp gideceğim" dedi. Üzgün ve kırgın bir halde Tarihçe-i Hayattaki resimde gözüken evin parmaklıkla çevrili bölümüne çıktı ve şu ifadeleri kullandı: "Bu ahmaklar beni bilemediler, beni bir medrese mollası zannettiler. Ben gideceğim arkamdan -avuğlarını ters çevirip- böyle olacaklar" dedi ve namaz kılıp ayrıldı. Bu benim kendilerini son görüşüm oldu.

O günlerde olan bir şeyi de anlatayım. Eskişehir'de Sakarya Gazetesi diye menfi bir gazete vardı. Bu gazetede, üstadın aleyhinde bir yazı çıkmıştı. Söz konusu yazıda Üstad için "vampir, kan emici..." gibi hakaret içeren ifadeler kullanılmıştı. Aklımda kaldığına göre Cahid Nalbantoğlu diye Risaleyle ilgisi bulunmayan dürüst bir savcı bu hakaretlerden rahatsız olarak Isparta'ya telgraf çekmiş. "Muvafakat verirsiniz gazeteyi mahkemeye vereceğim" diye. Üstad ağır hasta, başparmağını basmışlar

da göndermişler vekâleti. Aynı gazete ikinci üçüncü gününde de hakarete devam edince biz de mahkeme açtık. O zaman Bekir Bey de gelmişti...

VEFATI VE URFA

Üstad hazretlerinin bir önceki bölümde bahsettiğimiz son ziyaretinden 19 gün sonra Abdülkadir isimli iyi tanıştığım Konyalı bir polis vardı. Eve geldi ve "Hazreti bulamıyoruz, senin bir bilgin var mı?" dedi. "Ben Isparta'da diye biliyorum" deyince de, "Yok, hiçbir vilayette yok" dedi. Sonra anlaşıldı ki, Üstad Isparta'dan Urfa'ya doğru yola çıktığı ve sürekli yolda olduğu için bulamıyorlardı.

Polis gittikten sonra Hüsnü'den (Üstadın şoförü) bir telgraf geldi. Söz konusu telgrafta: "Biz Urfa'ya geldik. Üstad koma halinde. Ankara ile temas kur, burada kalmamız için müsaade al" yazıyordu. Anlaşılan Üstadın Urfa'da kalmasına izin verilmemişti. Benim o zamanlar politikacılarla iyi ilişkilerim vardı. Hemen, zaten ortakçım olan Ankara milletvekili Dağıstan Binarbay, Afyon milletvekili Orhan Kökten, Eskişehir milletvekili ve Maliye Bakanı Hasan Polatkan'a birer telgraf çektim. Daha onlardan cevap gelmeden, o zaman dokuz yaşında olan oğlum İsmail Hakkı, Hüsnü'nün otele gelen, yeni telgrafını eve getirdi. Hüsnü bu telgrafında "Üstadımız vefat etti. Acele gelin" yazıyordu. Ben Hüsnü'ye cevabi bir telgraf çektim ve "Üstadı defnetme hususunda acele etmeyin, herkes yetişebilsin" dedim.

Biz akşamla yatsı arası Urfa'ya vardığımızda, "defnettik" dediler. Ben, otobüste, bacaklarımda romatizma ağrısı vardı; ayakkabılarımı çıkarıp bağdaş kurup oturmıştım. Otobüsten inerken ayakkabılarımı bulacağım ya, her taraf çamur. Araba sallandıkça benim ayakkabılar gitmiş. Ben ayakkabılarımı buluncaya kadar kimse kalmamıştı arabada. Şoförün yanındaki koltuğa şöyle bir oturmıştım, kapı açık. "Defnettik" deyince sırtımdan beynime sıcak bir akım geldi. Orda kendimi kaybetmişim. Sonra su falan serpip ayıltmışlar beni. Ayılınca: "Allah'ım bizi böyle mahrum bırakanı sen de mahrum bırak" diye dua ettim.

Sonradan öğrendiğimize göre Urfa valisi Cuma namazından sonra defnedilmesine izin vermiş olmasına rağmen, İçişleri Bakanı ve Emniyet Genel Müdürü Üstadın hemen defni hususunda valiyi mecbur etmişler. Verilen emir üzerine polisler cenaze merasimine başlayınca halk da iştirak etmiş ve defin tamamlanmış. Biz Urfa'ya definden ancak üç saat sonra yetişebildik. Yanılmıyorsam Ramazan-ı Şerif'in 27. günü toprağa verildi. Urfa'nın girişinde sıralanmış 40-50 kadar tankı görünce bunların hangi düşman için getirilmiş olabileceğini düşünmüş ama bir cevap bulamamıştım. O cevabı 50 yıl sonra dahi bulabilmiş değilim.

Orada Üstadın kabrinin bulunduğu yere bitişik 3-5 dönüm kadar kavaklık vardı. O gece sabaha kadar, O kavaklıktaki kuşlar mehtaplı gecede ayın zaman zaman görünmesini engelliyorlardı. Dönüp geliyorlar; yine tekraren öyle. Sabaha kadar böyle... İki gün sonra döndüm. Sonra bana Üstad'ın yapılmış kabrinin resmini gönderdiler. Bir daha da gidemedim...

O gün, sadece benim değil, yaşlı ve koma derecesinde hasta olan bu zata yapılan zulümden dolayı bütün yurttaki yüz binlerce insanın içi yanmıştı. Türkiye'nin dört bir yanından koşup gelen bizler de; Urfa'da garib, kimsesiz, öksüz kalmıştık ve hepimiz o gün yine onun ifadesiyle, "Zalimler için Yaşasın Cehennem!" demiştik. Aradan yıllar geçti, ölenler öldü. Şimdi bizler de, onlar da beklemedeyiz ve hep birlikte göreceğiz: Cehennem var mıymış? Yok muymuş? Ne demişler? Bekle ve gör...

POLİSLERİN VAHİM SONU

Üstadın vefatından tahminen bir ay kadar geçmişti... Az evvel anlattığım gibi Üstadı Eskişehir'e sokmamak için şehrin girişinde bekleyen ve ağır küfürler eden o komiser ve iki polisin sonları çok vahim oldu.

Şöyle ki: Sanayiye çıkar çıkmaz, kiremit fabrikası sahibi Halil Yasin vardı; o müteahhit olarak oradaki köylere Porsuk'tan sulama kanalları açmıştı. Altı, bir metre; üstü, üç metre. Üstadın vefatından bilmem 25-30 gün sonra kadar, o taksi orada aynı yerde devrildi, kanala düştüler, kapıları açamadılar. O iki polisle komiser orada boğulup öldüler.

CUMHURİYET GAZETESİNDEN YILMAZ ÇETİNER'İN HABERİ

Tarih 1965 filan olabilir... Cumhuriyet Gazetesinde Yılmaz Çetiner vardı; "Ben bir Nurcu idim" diye bir yazı serisi yazmıştı. Altına da takkeli birinin resmini koymuştu. O sırada ben Eskişehir'den Ankara'ya burun ameliyatı olmak için gitmiştim. O gelmiş işletmekte olduğum otelin yazıhanesine falan bakmış; "Nurcuların Başvekili" diye yazmış benim hakkımda. Yalanlar yazmış. Güya ben 3 liralık kitabı, hazretin eli değdi diye 30 liraya satmışım.

Yine pansumana gitmiştim Ankara'ya; dönüşümde -o zamanlar Polatlı yolu yeni açıldı, eskiden Haymana'dan dolaşıyordu- benim yanımdaki koltuklara bir kadınla bir erkek oturdular. Polatlı'da ineceklermiş. Konuşmalarından ben gazeteci olduklarını anladım: "Siz gazetecisiniz galiba" dedim. "Evet" dediler. "Hangi gazete" diye sordum. "Cumhuriyet" dediler. İsmi sordum; Yılmaz Çetiner olduğunu öğrendim. "Geçenlerde Nurcular aleyhinde bir yazı yazmışsınız, çok hoşuma gitti. Paçavrasını çıkarmışsın adamların" dedim. O da, övünerek başladı "şöyle gittim, böyle yaptım..." diye anlatmaya. "Ulan şerefsiz, o benim!" dedim. "Nurcuların Başvekili diye yazdığın adam benim" dedim. Yalanını yüzüne çarptım. Utanacak yüzü varsa utanmıştır...

Cumhuriyet yazarı Yılmaz Çetiner'in tezviratı

YENİ NESİLLERE İNANILMAZ GELEBİLİR, AMA MAALESEF TAMAMEN GERÇEKTİR

Demokrat Parti iktidarına karşı gerçekleştirilen 1960 yılındaki malum ihtilalden sonra dindarlara baskılar artmış ve Risale-i Nur hizmeti daha da zorlaşmıştı. Bu yüzden, Ankara'daki matbaada gizlice basılan bir kamyon kitabı oradaki arkadaşlar, daha güvenli olacağı düşüncesiyle Eskişehir'e göndermişler. Bana da haber verdiler. O zamanlar Risale-i Nur'dan herhangi bir kitap polisin ve adliyenin gözünde bugünün teröristinin elindeki Kaleşnikof gibi kabul ediliyordu. Bu duruma göre tabi hizmettekiler de bir tür teröristti. Nasıl oluyorsa, karınca bile incitmeyen teröristler!.. İlginçtir, kitapları Eskişehir'e getiren iki arkadaş şehri tanımadıkları için kamyonu götürüp Emniyet Müdürlüğü, Valilik ve Adliyenin bulunduğu binaların yanına park etmişler. Durumdan haberdar edilince hemen kamyonu benim otelin önüne çekti. O sıralarda Eskişehir'de İstanbul Otelini işletiyordum.

Bu arada hepimizi korkutan bir olay oldu. Bizim otelde gece görevlisi sabahleyin nöbeti gündüz görevlisine devredip evine giderdi. O gün de görevi devredip evine giderken aniden hastalanmış, kendisini hastaneye kaldırmışlar. Ama kimsenin haberi yok. Kocasını eve gelmeyince hanımı da polise haber vermiş. Kadın iki polisle otele gelince çok telaşlandık. Allah'tan mevzu başka olduğundan kamyonla ilgilenmediler. Hastaneleri arayıp durumu öğrenince otelden ayrıldılar bizde rahatladık. Fakat başka bir problem daha çıktı. Otelin bulunduğu sokağa kamyonların park edilmesi yasaktı. Bir polis gelip "bu kamyon niye burada?" veya "bu kamyonda ne var?" dese verecek cevabımız yok. Kamyonu ne yapacağımızı düşünürken Erhan isimli -bilahare damadımız olan Erhan Arbatlı- genç evlerinin bahçesinde müstakil bir boş oda bulunduğunu ve kitapları oraya indirebileceğimizi söyledi. O odayı biliyordum. Hüsnü Eskişehir'de askerlik yaparken ara sıra o odada kalırdı. Hemen kamyonu götürüp boşaltmaya başladık.

Erhan Arbatlı Abdülvahid Tabakçı'nın damadı

Çok geçmeden Erhan'ın annesi geldi ve tabiri caizse kıyameti kopardı. Halimize gülmeli miydik ağlamalı mıydık bilemedik. Kadın kendi diliyle yani tatarca bas bas bağıyor. "Poliiis!.. poliiis!.. Ke mında! Kor bolası Çerkes, balamın başını cağacak" (Polis!.. Polis!.. Gelin buraya, Kır olasıca Çerkes çocuğumun başını yakacak) Kafkas kökenli olduğumdan benim için çerkes diyordu. Kadın o kadar kendini kaybetmiş ki davet ettiği polis gelirse öncelikle kendi çocuğunun suçlanacağını düşünemiyordu. Kadın bağırdıkça oğlu Erhan "Anne sus!" diyor, ama o susmuyor. Ne yapacağımızı şaşırdık. Baktık olmayacak, vazgeçtik. Kadın da sustu. İndirdiğimiz kitapları tekrar kamyonu yükledik ve otelin önüne döndük.

Şuayib Tabakçı Abdülvahid Tabakçı'nın ağabeyi

Koca şehirde kitapları koyacak yer bulamıyoruz. Çünkü dünyanın en tehlikeli(!) malzemesini taşıyoruz. Düşünürken aklıma başka bir çare geldi. Dedim en iyisi ben bu kitapları köye götürüyüm. Anlaşıldı ki şehirde yer bulamayacağız. Köyümüz Belpınar Eskişehir'e 75 km. Yolda yanımıza Tosyalı Sadık isimli arkadaşı da alıp köye gittik. Kitapların hepsini rahmetli ağabeyim Şuayib Tabakçı'nın evine indirdik. Zaten ağabeyim de hizmetin içindeydi. Biz oradayken Said Özdemir Ankara'dan bir pikapla gelip 200 kadar kitabı alıp götürmüştü.

Köye götürdüğümüz kitaplar ağabeyimin evinde bir sene kaldılar. Aynı yerde ağabeyimin ve benim değişik konularda kitaplarımız vardı. Bir sene sonra eve geldiğimizde gördük ki bize ait kitapları fareler delik deşik etmişler. Risalelere de zarar gelmiştir diye çok korktuk, ama Cenab-ı Hakkın lûtfuna bakın ki, bizim şahsi kitaplarımızı tanınmaz hale getiren hayvancıklar o mübarek eserlere hiç dokunmamışlar bile.

Evdeki kitapları 80 çuval halinde traktör römorkuyla iki sefer yaparak Eskişehir'e bir astsubay kardeşimizin evine getirdik. Kendisi hizmete yeni girmişti. Ferrin Ağan isimli bu kardeşimizin eşiye hizmete şiddetle muhalif idi. O sırada kendisi hamileydi ve doğumu da yakındı. Bu yüzden önce doktorlarla konuşup onu hastaneye yatırdıktan sonra kitapları eve taşıdık.

Taşımasına taşımıştık ama kitapların daha çok eksiği vardı. Kapakları tutkallanıp kesilecekti. Bu da zaman ve eleman gerektiriyordu. Biz kitaplarla uğraşırken arkadaşımızın eşi doğum yaptı ve evine dönmesi gerekiyordu. Hastaneden çıkmak için ısrar ettiğini söylemişlerdi ama bizim işimiz bitmemişti. Bu yüzden ben doktorlarla tekrar konuşup onun birkaç gün daha hastanede kalmasını sağladım. Yeğenlerim Osman ve Orhan Tabakçı'nın da yardımlarıyla hanım gelmeden kitapların işini bitirdik ve zoraki yolculuk tekrar başladı.

Çuvallar içindeki kitapları bu sefer de daha güvenilir bulduğumuz ağabeyimin bacanağı Hasan Hüseyin isimli bir arkadaşın bahçesindeki, balkonumsu bir bölüme yığdık. Aksiliğe bakın ki çuvallardan birinin kenarı yırtılmış ve komşu kadınlardan biri yırtık yerden gözükken kitabın üstündeki "Said Nursi" yazısını görmüş. Hemen başka kadınlara koşup anlatmış. Haberimiz olunca durumun tehlikeli bir hale geldiğini anladık. Çünkü tecrübemizle biliyoruz ki kısa süre içinde polise ihbar edilmesi kesindi. Kitapları acele kaçırmamız gerekiyordu. O tarihlerde Emirdağlı Mehmet Çalışkan'ın bir kamyonu vardı. Oğlu Ceylan rahmetlik de o sırada kamyonu sürüyordu. Haber verdik ve Ceylan hemen kamyonu getirdi. Kitap çuvallarını yükledik ve İstanbul'a götürmek üzere yola çıktık. Fatih'in Zeyrek semtinde izbe bir yer bulup boşaltırken polisler geldiler. Onlara, hemen gideceğimizi, boşaltmaktan da vazgeçtiğimizi söyleyip bir şekilde ellerinden kurtulduk. İndirmiş olduğumuz kitapları tekrar kamyonu yükledik ve nihayet Koca Mustafa Paşa semtinde bir bodrum bulup oraya indirdik. Sonraki tarihlerde bu göçebe kitaplar gerekli yerlere gönderildi. Çok şükür zayıtsız kurtarmış olduk.

Bu hatıram yeni nesillere inanılmaz gelebilir. Ama maalesef tamamen gerçektir. Geçmişte çok daha beterleri de olmuştur. Devletin düşmanca bakışına, toplumun olumsuz şartlanışlığına ve bunun sonucunda yapılan baskı ve zulümlere rağmen, O zat ile etrafındaki bir avuç insan, Allah'ın lûtf u keremiyle görevlerini başardılar ve büyük bir çoğunluğu da hayattan terhis oldular. Bugün belki de, Berzah'taki mekânlarında; dünyanın en ücra köşelerini nurlarla aydınlatan haleflerinin hizmetlerini seyredip, emeklerinin semeresini her iki dünyada da veren Allah'a şükrediyorlar.

ÜSTAD VE GÖNENLİ MEHMET EFENDİ

Ben 1962'de iki oğlumu, (Faruk ve İsmail Hakkı) tahsil için Eskişehir'den İstanbul'a göndermiştim. Onların bu şehrin seline kapılmalarından korktuğum için 1966 yılında peşlerinden biz de ailece İstanbul'a göç ettik. Geçici olarak Fatih Camiine yakın bir ev kiraladım. İki küçük oğlumu da (Arif ve Adnan Said) rahmetli Mahir İz'in tavassutuyla Fatih İlkokuluna kaydettirdim. O tarihlerde Feyzullah Değerli isminde bir vâiz vardı. Şehzade Camiinde vaaz ederdi. Ben de bir iki defa gitmiştim. Bir ev satın almak istediğim için bazı emlakçılara haber bırakmışım. Fatihteki Dülgerzade Camii evime yakındı. Caminin yanında da Diyarbakır Emlak isimli bir emlakçı dükkânı vardı. Sahibiyle tanışmışım. Bana ev bakıyordu. O gün evime pek uzak olmayan Şehzade Camiine vaaz dinlemeye gitmişim. Dönüşte cemaatten birisiyle bizim eve doğru yürüyorduk. O kişiye Eskişehir'de yaşayan mübarek bir zat olan Hacı Hilmi Efendiden bahsediyordum. Birden sağ arka tarafımda bir ses duydum. Şöyle diyordu: "Gönenli Mehmet Hoca ile görüştün mü? İstanbul'a sen madde için mi gelmiştin?" Sağa sola baktım kimse yok. Çok etkilendim, hemen o arkadaştan ayrılıp evime geldim. O sıralarda midemden rahatsızdım. Evde birkaç kaşık yoğurt yiyip emlakçıya yolladım. Bana ev bulunduğunu söylediği için, vaazdan sonra gelirim demiştim.

Diyarbakır Emlak küçük bir binanın ikinci katındaydı. Altında da bir manav dükkânı vardı. Emlakçı, "otur bir çay iç" dedi; ben de oturdum. Manavın önündeki kaldırımda uzun boylu, seyrek sakallı, pardesülü bir zat aldığı meyveleri bir talebeye veriyordu. Sonra o zat yukarıya doğru bizim yanımıza çıktı. O gelirken emlakçı bana, "Bu hocayı tanıyor musun?" dedi. "Hayır" dedim. "Bu Gönenli Mehmet Efendi'dir" dedi. İçimden, "Haydi hayırlısı tevafuka bak" dedim. O zat yanımıza gelip oturdu. Gıyaben kendisine hürmetim olduğu için -çok şaşırdığımı da ekleyerek- yolda başıma gelen olayı kendisine anlattım. Gönenli Hoca beni iyice şaşırtan bir cümle söyledi: "Galiba kardeşimiz Hazretle ilgili olsa gerek, ruhaniyeti şu anda buraya geldi. Hemen birer Fatiha okuyun" dedi. Fatihalarımızı okuduk ama ben iyice şaşırmışım.

O, anlatmaya devam etti: "Ben bir zamanlar bitişliğimizdeki bu Dülgerzade Camiinde imamdım. Hazret de (Said Nursi) gelmiş; İstanbul'da ilan edip demiş ki: 'Kimseye sual sormayacağım ama kim soru sormak istiyorsa gelsin.' Kendisi Fatih zamanından kalma yine Fatihteki Bekârlar Hanında kalıyordu ve bu duyuruyu orada yaptı. O zamanlar İstanbul'da tam 86 tane icazetli din âlimi vardı. O günlerdeydi, imamlık yaptığım bu camide yatsıyı kıldırıp çıktım. Yanımda ismini tam hatırlayamadığım muhterem bir zat vardı. Adı Sadreddin, Fahreddin veya Muhyiddin isimlerinden biriydi; ama unutmuşum. Beraberce mehtabın aydınlığında Fatih parkına doğru yürüdük. O zatın sözlerine çok önem verirdim. Bu yüzden, kendisine "Molla Said hakkındaki kanaatiniz nedir?" diye sordum. (İstanbul'a yeni geldiği sıralarda Üstada Molla Said deniyordu.) O zat şöyle bir cevap verdi: "Mehmet, ben bir şey biliyorsam, dünyanın manevi tasarrufu ona verildi." Gönenli Mehmet Efendi böyle deyince ben içimden, "acaba Üstadımızla görüşmüş müdür?" diye geçirdim. Sanki ben sormuşum gibi yüzüme bakarak tebessüm etti ve "Denizli hapishanesinde beraberdim" dedi. İçimi okumuş ve cevabını vermişti.

DİYANETİN ÇEKTİKLERİ

Demokrat Parti iktidarının sonlarında Konyalı bir zat Diyanet İşleri Başkanı idi. Adını unutmamışım. 27 Mayıs ihtilalcileri milleti kandırmak için meşhur âlim Ömer Nasûhî Bilmen'i Diyanete başkan yaptılar. Daha önce neşredilmiş Müslümanlık isimli bir kitabı yeniden basacaklar. Kitabın yazarı galiba Prof. Ziya Yörükhan idi. Bu kitaba Başkandan habersiz yaklaşık 90 sayfa ilave yapmışlar. Bu ilaveye kendi kafalarına göre bir sürü saçma sapan fetvalar doldurmuşlar. Kitap basıldıktan sonra Başkan bunu fark ederek istifa etti. Hasan Hüsnü Erdem onun vekili idi. Sonra başkan yaptılar. Kendilerine Milli Birlik Komitesi sıfatını yakıştıran ihtilalci subaylar, bir emekli general olan Sadettin Evrin'i -Truva atı görevi yapmak üzere- Hasan Hüsnü Erdem'in yardımcısı olarak tayin etiler. Bu vatandaş bir kitap yayınladı. Bu küçük kitap baştan sona Risale-i Nur'a saldırıyordu. Adı da ilginç: "TuhfetürReddiyye alâ Mezhebil Kürdiyye". Gûya bunu Mısır'da yaşayan eski şeyhülislamlardan Mustafa Sabri Efendi yazmışmış. Aslında yazan paşamızın kendisiydi.

Yine ilahiyat/diyanet yayınlarından bir kitapçık daha çıkmıştı adı da yanılmıyorsam "İslam'dan ayrılan cereyanlardan: Nurculuk" Ankara İlahiyat Fakültesinden Neda Armaner yazmıştı. O zamanlar Türkiye'de sadece bir tane İlahiyat Fakültesi var. O da Ankara'da. Bu fakülte tam da ihtilalcilerin istediği evsafı idi. Bu yüzden ağalara hiç zorluk çıkarmadılar.

Ben bu iki kitabı görünce ikisini de alıp Mustafa Acet'le beraber, şahsen tanıdığım ve hürmet ettiğim Hasan Hüsnü Erdem ve o zamanki Din İşleri Yüksek Kurulu üyelerinden Hasan Fehmi Başoğlu'nun evine gittim. Her iki zatta kandırıldıklarını kurul üyelerinden Şehid Oral'ın kendilerini uyardığında fark ettiklerini, ancak geç kaldıklarını söylediler. Halk belki de Diyanette tezgâhlanan oyunları bilmediği için bu değerli insanlara kızmaktaydı.

Hasan Hüsnü Erdem'in Üstada büyük saygısı vardı. Bana bizzat kendisi "Üstadın bilinen bilgi edinme yollarının dışında farklı bir yoldan bilgi aldığı kanaatinde olduğunu" söylemişti. Hatta bir gün çekmecesinden Mektubat'ı çıkarıp öptüğünü görmüştüm. Makamında birlikte bulunduğumuz bir sırada bana: "İstifa edeceğim, ama istifa etsem yerime zararlı birini getirirler diye edemiyorum" demişti.